

Incipiunt quedam psequentie subtiles
Liberii que uocantur iuxta huc textuz.

Utra hunc textum in libro ppe
riermentias. de quolibet dicit
affirmatio vel nega^o. Quid
ergo rñdetur ad hanc qñez.

Allicua est psequentia bona et
formalis de se que non ualet. Et q sic sit. ar
guif sic Nam hec pñā est bona quoddam al
bum non ē coloratū. ergo qñdaz non colora
tum non ē non albū. et hec eadez non ualet.
ergo rce. pñā p3 et añs pbat p utraq3 sui p
te. Primo pbo p3 mā ptez. s. q illa sit bōa.
qz arguif ab vno pueribili ad reliquū. vel
a puerente ad puerfam. ergo pñā bōa. añs
ē notum. qz hec ppositio. qñdam album nō
ē coloratū ē picularis negatiua. ergo h3 cō
uerti p ptrapositionem. et non est maior rō
de vna qñ de alia. vel si sit aliqua cā diuersi
tatis detur ista. sed si illa puerter p contra
positionem tunc dico q pueritur sic. qñdaz
album non ē coloratum. ergo qñdaz non co
loratum non ē non album sicut p3 mutādo
terminos finitos in terminos infinitos. ergo
illa pñā est bona. Et q ista pñā non ualet.
vel non sit bona. Arguitur sic. nam cāu pos
sibili posito añs est uex et pñs sūm. ergo rce.
pñā tenet et añs est notum. nā posito q nul
lum album sit. tunc añs est uex. s. quoddaz
album non est coloratū. qz ptradictoriū ei^o
est falsum. s. omne album est coloratum. qz
nullum album est. et tñ consequēs ē sūm. s.
quoddā non coloratū non est nō albus. quia
eius ptradictorium est uerū. s. omne non co
loratum ē non albū sicut p3 de se. ergo conse
quentia non ualet. Ad istud solet dici ab
aliquib^o q nulla particularis negatiua pōt
puerti per ptrapositionem. si sit i terminis
accidentalibus. Sed contra istā rñdez ar
guif sic. Nec picularis negatiua de termi
nis accidentalibus. qñdam album non est ni
grū. pōt puerti per ptrapositionem. ergo et
rñsio mala. añs est notū. qz conuertitur sic
quoddam non nigrū non ē non albū. et hec ē
conuersio p ptrapositionē et q d3 puerti sic.
pbat. nam hec ē uera. quoddā non nigrum
nō ē non album. sicut hec. qñdam albus nō
est nigrum. nam ptradictoriū istius. qñdā
non nigrū non ē non albū est sūm. ergo hec ē
uera. añs est uex. nam sequif de non nigrū
ē non album. quoddā albū ē non nigrū. ergo
quoddam albū ē non albū. pñs est sūm. ergo et
añs. et sic p3 q hec est uera. qñdaz nō nigrū
non ē non album cū eius ptradictoriū sit sūm.
ergo p3 q aliqua ē picularis negatiua in ter
minis accidentalibus q pōt puerti p ptrapo
sitionem. Dico q alr rñdendum ē. quia

aliqua picularis negatiua pōt puerti p con
trapositionem et quedā non. ppo quo scien
dum q picularis negatiua i terminis sub
stānalibus generalr pōt puerti p ptrapositi
onem sicut i terminis accidentalibus. et hoc
ubi neutriū istoz in piculari negatiua ē supe
rior nec inferior ad alium. sed picularis ne
gatiua i terminis accidentalibus ubi subiec
tū est inferius ad pdicatū. vel ecounterlo nō
pōt puerti p ptrapositionem. et hoc sufficit p
argumento principali.

Secundo arguif ad idē sic. Nec pñā ē
bona. exclusum est exclusum. et nihil aliud
q̄ exclusum ē exclusum. ergo tñ exclusum ē
exclusum et hec eadem non ualet ergo pclu
sio uera pñā p3 et añs ē notum p sūma pte
qz hic arguif ab exponentib^o ad expositam
sicut p3 igit pñā bona. Et q eadem non
ualeat sic arguif qz añs ē uex et pñs sūm er
go rce. pñā p3 et añs qz posito q aliquid sit
exclusum. et q aliud q̄ exclusum ē exclusū ē
māifeste sūm sicut p3 Et q pñs pdcē pñie sit
sūm pbo sic in di exclusiua affirmatiua uera
pdicatū attribuit sūm et rñmouet ab opposito
sibi. et hoc pdicatum attribuit tā sūm q̄ predi
to opposito sibi sicut pñio. seq̄ igit hec exclusi
ua ē sūm tñ exclusū est exclusū maior ē cōis rā
de exclusiuis et minor arguif sic. qz opposi
tū sibi ē exclusum ergo hoc pdicatū attribui
tur opposito sibi. pñā tenet et añs ē notū. nāz
oppositū sibi excludit per omnes regulas.
Item ex hoc consequente tantum exclusum
est exclusū sequif sūm ergo hoc ē falsum. añs
pbat qz nō exclusū ē oppositum subiecti istius
exclusiue et oppositū subiecti excludit sicut p
us argutum fuit. item ex hoc sequif falsūz er
go hoc ē falsū cōsequētia p3. et añs probat qz
sequif tñ exclusū ē exclusū g^o nō exclusū ē exclu
sū pbat consequētia qz nō exclusū ē oppositū
subiecti istius exclusū et oppositū subiecti ex
cludit sicut prius argutum fuit igitur cū nō ex
clusum excludit non exclusū est exclusum cō
sequēs est falsum igit et antecedēs ex quo se
quif sed illd ē consequēs tertie consequētie pñ
cipalis igitur psequēs tectie consequētie pñ
cipalis est falsum ergo psequētia nō ual3 q
fuit pbandū. ppo isto dicit q ista conse
quentia nō ualet et cū arguitur sic in ista con
sequētia arguitur ab exponentibus ad ex
positam dicitur negādo nec deb3 sic argui.
nec exponi illa sed sic exclusum ē exclusū. rōz
addi istā exponentem. s. aliud q̄ exclusum est
exclusum seu talē nō exclusum ē exclusū nāz
sicut argutum fuit prius oppositum istius cō
sequētie satis pbat q talis exclusiua tantū
exclusum ē exclusum ē falsa. et formaliter in
cludit opposita. s. q aliud q̄ exclusum est ex
clusum et nihil aliud q̄ exclusū ē exclusum et

manifeste patet oppositū qz copulata facta
ex eius exponentib⁹ formaliter includit oppo
sita. Ad hoc enī qz ista consequētia valeat
ab ipsis exponentibus ad ipsam expositam
ē cū similit^r respōdendū ē ad quācunqz talē
exclusiuam.

Terio arguit sic hec cōsequētia ē bo
na sor. curret z nihil aliud a sor. cur
ret ergo tantū sor. curret z hec eadē
nō valet ergo cōclusio vera consequentia t3
z aīis pro prima parte ē verum qz ibi argui
tur ab ipsis exponentib⁹ exclusiue ad ipsaz
exclusiuam vel ab exponentibus ad exposi
tam. Et qz ista nō valeat arguitur sic et
pono qz sor. cras curret. z qz ille cras erit ois
homo z post diē crastinū generēf aliq hoies
qz curret z in fine crastine diei corrumpatur
sor. ita qz quādo sor. currit n^o aliis a sor. curret
isto posito aīis est verum et psequens fallū
ergo psequētia mala ātecedēs probō sic sor.
curret neqz z nihil aliud a sor. curret quia si
aliqd aliud a sor. curret deē qz aliū a sor. curz
tūc arguit sic aliud a sor. curret igit^r quod ē
aliud a sor. curret. vel quod erit aliud a sor.
curret psequētia t3 per illam regulā ius sup
ponens respectu verbi d futuro supponit p
eo qd est vel erit sed nec vno nec alio modo
vt pbabo ergo zce. Prima pars arguit v3
qz nihil qd ē aliū a sor. curz qz nihil ē aliū a
sor. quod post hoc curret vt3 per casum nec
id qd erit aliud a sor. nunquā curret. qz si sic
sit illud. d. quod curret z currit aliud a sor. p
tra omnis aietas exigit exītam extremoz
sed. d. nō erit qū sor. erit ergo. d. nō currit ali
ud a sor. z per idē nec aliquis homo z sic quā
nis multi curret non tū aliud a sor. curret qz
illud qd curret nō erit aliud a sor. Item si
.d. qd curret erit aliud a sor. vel qū sor. erit.
vel quādo sor. non erit nō quādo sor. nō erit.
qz. d. erit aliud a sor. vt probari pōt qz homo
generādus erit a sor. ergo oē quod erit aliud
a sor. nō curret. Pro isto dico breuiter qz
nō valet psequētia. i. sor. curret z nihil aliud
a sor. curret. ergo tantū sor. curret z. cū dicif
arguit ab exponentib⁹ ad expositā dicif qz nō
imo ista sic exponit z quecūqz similis sor. et
nihil quod nō erit sor. curret. ergo tū sor. cur
ret sed tūc minor ē falsa i casu illo posito quia
pō quī nō erit sor. curret. z sic de singulis.

Quarto arguit ista psequētia est bona
a desinit esse veruz z nihil aliud qz
a desinit eē verū. ergo tantū a desī
nit eē verum z hec eadē non v3 ergo cōclu
sio vera. psequētia patet z aīis est verum
sed pbo qz ista consequētia sit bona qz ibi ar
guit ab exponentibus ad expositā. Et qz hec
eadem nō v3 probō qz aīis ē verū z psequēs
falsum ergo zce. cōsequētia t3. z aīis ē verū

qz ppositio qz a nūc sit veruz z post hoc nō erit
verum z qz nihil sit verū nisi a sed qz. b. ime
diante ante hoc fuerit verum z nūc non sit. b.
isto casu posito. a. desinit eē verum z per ca
sum qz nihil aliud ab a desinat eē veruz pro
bat qz nihil desinit eē verū nisi a uel. b. s. b.
nō est aliud ab. a. qz. b. nō ē sifz nec. a. ē aliū
a. b. ergo nihil aliud ab. a. desinit eē verum
qz. b. nunqz fuit aliud ab. a. qū. a. non fuit sic
qū. a. fuit qz per casū. a. nūquā fuit verū. sed
a. nūc primo ē verū. ergo qd fuit aliud ab. a.
nō desinit eē verū nec qd est aliud ab. a. desī
nit eē veruz. ergo nihil aliud ab a. desinit esse
verū qd fuit minor pbāda. Modo pba
tur psequēs prime cōsequētie principalis
qz sit falsum nihilicet tū. a. desinit eē veruz
ergo oē desinēs eē verū est. a. s. b. e desinēs
eē verū. ergo. b. ē. a. psequētia patet p piaz
figurā minor patet p casum qz b desinit esse
verū. ergo b ē desinens eē verum psequētia
patet iuxta cōdem resolutionē verbi i suum p
ticipiū z hoc est verū. Pro ista dicitur si
cut prius qz consequētia non v3 sed debz sic
exponi. a desinit eē verum z nihil qd non ē a
desinit eē verū sed minor ē falsa. ergo tantū
a. desinit esse verum.

Quinto ad idem arguitur sic hec con
sequētia ē bona. nihil aliud ab homi
ne currit. ergo tantū homo currit et
hec eadē nō v3 ergo cōclusio vera. Et qz nō
valet patet qz ibi arguitur ab vna exponen
tiū ad expositā z generaliter sic arguēdo nō
valet psequētia ergo cōclusio vera psequen
tia patet z aīis probatur sic nā posito qz nihil
curat tūc aīis est verum nihil aliud ab hoie
currit ergo. zce. z tamen pns est falsum tū
hō currit qz sequitur tātū hō currit ergo ho
mo currit pns ē falsum z contra casum. Et
qz ista psequētia valeat arguitur sic nihil ali
ud ab hoie currit ergo nihil ē currēs idē non
hōi z vltra ergo nihil currēs ē nō hō ista cō
sequētia patet cū oppositū cōsequētis non
stet cū antecedēte z vltra nihil currēs est nō
hō ergo nihil currēs nō est hō pna patet qz
arguitur ab vna ppositione de pterito ifini
to ad se ipsam de pfo finito. ergo consequen
tia bona. z sequitur nihil currēs non ē homo
ergo oē currēs ē homo pna patet p hāc re
gulam post contra z sequit omne currēs est
homo ergo tū homo ē currēs. consequētia
tenet ab vli ad suam exclusiuā de terminis
transpositis z vltra de primo ad vltimum
nihil aliud ab homine currit ergo tū homo
currit. Item ptingit pbari qz a ppositiōe
hūte plures causas veritatis ad vnaz illa
rum ē bona pna. et non ē falsa consequētis.
Pro isto dico qz ista pna principalis non v3
ad pbationē pcedif quousqz nihil currēs ē

nō homo ergo nihil currēs nō est hō istam & quālibet talem qz stat añs & psequens eē p positiones similes, sed illud bene sequit omne curres ē non hō. ergo nihil curi ēs non est hō nā regula allegata vult q ab affirmatiua de predicato infinito sequat negatiua de predicato finito cuiusmodi non arguitur.

Exto arguit sic hec psequētia ē bōa ptingit te currere. ergo ptingit te nō currere & hec eadē nō v3. ergo cōclusio vera pñā tenet & añs ē verū q ista sit bona p3 aristotilē primo priorū dntem ppositi onē de ptingēti ad vtrūlibet pueri p oppositas qualitates. Et q ista nō valeat arguit sic qz si valeret ēt ecōtra valeret sic arguendo contigit te nō currere. ergo cōtingit te currere consequētia tenet qz in oī conuersiōe cōuertens & conuersa sunt puerabilia p:ctq; i pueriōne p accidens & generaliter arguendo ab vno conuertibili ad reliquū & ecōtra t3 pñā vt p3. Et q non valeat econtra arguit sic qz cras erit hoc añs verū & consequens falsam. ergo consequētia nō valet. pñā patet & añs ē notū. qz ponat q cras eris corruptus tūc cras hoc añs erit verū ptingit te nō currere. qz cras eius p:tradio:riū erit falsūz necesse ē te currere qz tūc erit ista ppositio vera impossibile ē te currere. ergo cras erit hec vā ptingit te nō currere tāq; sibi subalterna & alteri p:tradicēs. Isto hito arguit vltra sic cras erit hoc añs verū ptingit te nō currere & cras erit hoc pñs falsū. ptingit te currere qz sequit ptingit te currere. ergo possibile ē te currere igit pñā nō valet & hoc valet vt prius ergo tce. Pro isto dicif q pñā principalis ē satis bona. & ad p:batōnē qñ arguitur ptingit te nō currere. ergo tce. psequitur pñā & tūc ad iprobationē admittit casus. et qñ dicif q añs ē verū ptingit te nō currere. Patet hic dupliciter rñderi. vno mō. & quādo arguit eius p:tradio:riū ē falsū. s. necesse ē te currere. ergo hec ē vera ptingit te si currere pōt negari q sit suū p:tradio:riū. s3 hoc ē nō ptingit te nō currere. & si querat de ei? p:tradio:rio. s. necesse ē te currere. pōt dici q hoc ptingit ad vtrūlibet te nō currere. et hec ppositio i casu isto ē fla. Vel pōt dici alr distinguēdo de ptingēti q quoddā ē ptingens ppositioni necessarie totalr p:tradicēs & cuz distinctū & quoddā nō distinctū a ppōne necessaria. sic dicimus q hec deus ē qz plūmif & similiter distinguēdū ē de possibili. & p istā distinctionē satis facit pōt pbari. id elligat rñs respōsiōnē quā voluerit pria. tñ rñio sine dubio ē melior vt mihi apparet.

Exptio arguitur ad p:clusionē p:ncipalē. hec pñā ē bona vidēs istū hoiez nō ē asinus & iste hō est aliquis hō. ergo

aliquid vidēs aliquē hoiez nō ē asinus. & hec eadē nō val3. ergo p:clusio vera pñā p3 & añs v3. sic pbo q ista pñā sit bona qz ibi arguitur ab inferiori ad superi? p? posita negatione cū p:stātia sibi addita. ergo psequētia bona. Et q ista nō valet pbo sic añs ē verū & cōsequēs falsū i casu posito. ergo tce. & pono q nul? vī deat istū hoiem qui ē sor. & q nullus hō videatur nisi solus plato & plo nō videat ab aliqua p:stātia nisi a solo asino. isto posito añs ē v3 & cōsequēs flm. ergo tce. nā pñā ps añtis p3 aliquid vidēs istū hoiez nō ē asinus qz nihil vidēs istū hoiez ē asinus. ergo aliquid vidēs istū hoiem nō ē asinus. cōsequētia p3 ab vli negatiua ad suā p:ticularem negatiua. & añs illud hētur ex casu. s. nihil vidēs istū hoiem est asinus & minor p3 ex casu ille hō ē aliquis hō. & tenet cōsequēs p:ncipalis cōsequētie ē flm. s. aliquid nō vidēs hoiem non ē asin? qz p casū nihil videt hoiem nisi asinus qz solus plato videt a solo asino. ergo pñā p:ncipalis nō valet & ē bona vt prius argutū ē. ergo tce. Pro isto dicif q pñā non valet sicut argumētū i oppositū satis pbat & ad p:batōnē cū allegat scda p:cedo bñ regulā. vñ rñā nō dicif q ab inferiori ad iūū superius cū negatione postposita cū quacūq; p:stātia subiecti tenet pñā. sed cū debita p:stātia tali sic q totū subiectū p:ncipalis sit subiectū i minori & sic nō arguit i p:posito. s3 ps subiecti p:ncipalis ppositiois ē subiectū i minori. v3 enim sic argui nullo decreto aliquid vidēs istū hoiez nō ē asinus. & aliquid vidēs istū hoiem ē aliquid ita q illud q ē subiectū i p:ncipalis ppositiois sit subiectū i minori. tñ sic bene p:cludif aliqd vidēs hoiez isto casu supposito ut p3. Et si rñ dicēdū ē ad quacūq; solutiōnē. vñ idēz est subiectū i ante & i minori. sed nō ps i maiori ē totū subiectū i minori qz arguendo sic nō v3 pñā arguendo ab inferiori ad superius negatione pposita & hoc per regulam

Etano arguit hec psequētia est bona p:ncipalis sicut est aliq. ppositio. significat ergo oīs ppositio est vā. et hec eadem nō valet ergo p:clusio vera. pñā pat3 p:batō q ista nō valet qz posito q aliqua ppositio sit vera. tūc añs est verū & pñs falsū añs p:bat. hec est vera p:ncipalis sicut est aliq. ppositio significat. & oīs ppositio vera est aliqua ppositio. ergo p:ncipalis sicut est aliqua ppositio significat qz p:ncipalis sicut est ppō vera significat & oīs ppositio vera est aliqua ppositio significata & tamen pñs est flm. qz nō oīs ppositio est vera qz aliqua est falsa. Et q ista pñā sit bona arguitur sic si p:ncipalis sicut est aliqua ppositio significat igitur sicut est aliqua ppositio significat & nō alr qz sicut est aliqua ppositio significat psequētia t3 p:ncipalis

dictionē huius termini precise. qz cōiter dī
 eē terminus exclusiuus. tūc sic sicut ē aliqua
 ppositio significat. 7 nō alī qz sicut ē aliqua
 ppositio significat ergo oīs ppositio ē uera.
 Ita pna pbat sic oppositū pntis r̄pugnat aū
 ti ergo pna ualeat. pna pz 7 aūs pbat sic nā
 ista nō stāt simul. nō oīs ppositio ē uera. 7 tū
 sicut ē aliqua ppositio significat 7 nō alī qz si
 cut ē aliqua ppo significat qz sequit nō oīs p
 positio ē uera. 7 aliqua ppositio ē falsa. ergo
 aliqua ppositio ē falsa. Et ultra ergo aliter
 qz sicut ē aliqua ppositio significat. qd repu
 gnat aūti pri^o accepto. s. isti nō aliter qz sicut
 ē aliqua ppositio significat. Et sic apparz q
 ista pna sit bona p̄cise sicut ē aliqua ppositio
 significat. ergo oīs ppositio ē uera. Pro isto
 dī qz pna ē satis bona sicut pz argumētum 7
 ad eius iprobationē admitto casū 7 nego an
 tecedēs eē uerū casu posito 7 qū arguit p̄ci
 sce sicut ē aliqua ppositio v̄a significat 7 oīs
 ppositio uera ē aliqua ppo. ergo p̄cise sicut
 ē aliqua ppositio significat nego psequētia 7
 cā ē qz tales p̄ne nō ualēt. qz i illis arguit
 ab inferiori ad superius cū dictione hūte viz
 negationis p̄posita cuius ē ista cū iste termi
 nus p̄cise i hēat se negationes.

Quo arguit sic p̄cise sicut ē quelibet
 ppositio significat. ergo quelibet pro
 positio ē uera. hec pna ē bona. 7 hec
 eadē nō v̄z. ergo conclusio uera pna t̄z. et aūs
 pbat pro p̄ia pte. Quia de quocūqz pbat
 vel dī diffinitio de eodē pbat vel dicit dif
 finitū. s. diffinitio ppositionis v̄e ē signare
 precise sicut ē. ergo si ista diffinitio. signare
 precise sicut ē affirmat de qualibet ppositi
 one h̄ diffinitū eē ppositio uera d̄z affirma
 ri de qualibz ppositione 7 si sic ē sequit qz si
 precise sicut ē quelibz ppositio significat qz
 quelibz ppositio ē uera ergo r̄ce. Et qz ista nō
 ualeat pbat. 7 ponatur qz multe sint pposi
 tiones quaz aliq̄e sunt. uere. 7 aliq̄e false
 tūc p̄ns ē falsū. s. quelibz ppo ē uera 7 aūs ē
 uerū. s. p̄cise sicut ē quelibz ppositio signifi
 cat. qz sicut ē quelibet ppo significat. 7 non
 alī qz sicut ē quelibet ppositio significat ergo
 r̄ce. Quia ponat qz aliqua ppo significet si
 cut ē nō. tam̄ p̄cise sicut ē sicut ista ppositio
 hō ē asinus 7 nō obstāte qz sit fl̄a significat.
 tam̄ secundarie sicut ē cū significet qz hō est al
 7 qz hō ē aliquis hō. 7 multis talib⁹ modis.
 7 ita pōt eē uerū multo fortius de aliis ppo
 sitionibus ptingētibus fl̄is cū ista ppositio fl̄a
 que ē impossibilis significet sicut ē. ideo qz uis
 ipsa significet sicut ē. tam̄ nō ē iconueniēs qz
 oīs ppo sit significans oē sequēs ad eā iuxta
 regulā r̄frequēter ad falsū sequitur uerū qz
 apparet qz oīs ppositio fl̄a significet v̄nomō
 sicut ē 7 nō precise uerū qz tūc ppo fl̄a eēt v̄a

Quo h̄sto arguitur sic sicut ē quelibz pposi
 tio significat 7 nō aliter qz sicut ē quelibz pro
 positio significat. ergo p̄cise sicut ē quelibz p
 positio significat minor istius p̄batur quia si
 alī qz sicut ē quelibz ppositio significat. 7 pro
 positio uera ē ppositio. ergo aliter qz ē ppo
 uera significat p̄ns ē falsū. ergo 7 aūs. 7 aūs
 ē oppositū minoris. ergo minor ē uera. Ido
 breuiter dico sicut argutū ē qz ista pna nō est
 bona 7 p̄cedo qz falsū significat sicut ē. sed nō
 precise sicut ē p̄cedo. tam̄ qz ista pna sit bōa
 Quelibz ppositio significat precise sicut est
 ergo quelibz ppo ē uera. sed hec pna multū
 dīr a priori p̄cedo sicut p̄ns p̄cessū ē qz uerū se
 quitur p̄cise sicut ē aliqua ppo significat. er
 go oīs ppositio ē uera sed non sequitur aliq̄
 ppo significat p̄cise sicut ē ergo oīs ppositio
 ē uera. sed sequitur p̄cise sicut ē aliqua pro
 positio significat. ergo oīs ppo ē uera. Et
 tūc ad argumētū de quocūqz dī diffinitio 7
 ce. psequitur 7 cū subinfertur minor illa ne
 gatur 7 cā ē qz illa ppo p̄cise sicut ē quelibz
 ppositio significat si precise sicut ē nō p̄dica
 tur de li ppositio sicut pz ex se. nec sequitur
 p̄cise sicut ē quelibz ppositio significat ergo
 q̄libz ppositio ē uera. qz i aūte sūt duo termi
 ni officiales siue duo exponibilia scilz li preci
 sce 7 q̄libet mō primū h̄z exponi. scdm̄ uero
 nō 7 de similibus idē ē iuditiū. Solet tamē
 sophisticē teneri qz falsū significat sicut ē 7 ē
 qz falsū significat p̄cise sicut ē nā arguitur sic
 Quelibet ppositio affirmatia p̄uertitur cuz
 se ipsa dictione exclusiua addita p̄to sicut se
 quitur tu es hō. ergo tu es tū hō. igitur per
 istud idē sequitur qz p̄positio fl̄a significat si
 cut ē ergo p̄positio fl̄a significat p̄cise sicut
 ē 7 sic ē p̄cedēduz aūs fore uerū. 7 ita p̄cedo
 p̄ns fore uerū. sed antecedēs ē uerū p̄ causā
 p̄dictā qz p̄positio significat. quicqd ad cā
 sequitur. s. ad falsū sequitur uerū. ergo falsū
 sicut ē significat. Sed talia tamē vana 7 fri
 uola nauis relinquo sophisticis. qui ad v̄ba
 7 ad uoces potius vadūt qz ad rei ueritatē. si
 placet tam̄ possz p̄cedi qz p̄positio fl̄a signi
 ficat p̄cise sicut ē p̄ cām p̄dictā nūqz tamen
 h̄z p̄cedere qz precise sicut ē p̄positio falsa
 significat. id̄ elligat r̄ns rōnes quas uoluerit
 Et cū arguitur sic. tu credis qz aliq̄
 hō decipitur. ergo aliquis hō decipi
 tur. hec psequētia ē bona. 7 hec eadē
 nō v̄z. ergo conclusio uera psequētia t̄z. 7 ātece
 dēs ē p̄bādū qz si ualeret ualeret talis for̄a
 i oī materia. sed nō ualeat tu credis qz hō est
 asinus. ergo hō ē asinus. nec ēt ista supradic
 ta. Mōdo qz talis psequētia ualeat. arguit
 nō solū de materia. sed ēt de forma. nā oppo
 sitū psequētis repugnat formaliter ātecedēti
 go psequētia bōa antecedēs p̄bat. nā ista

formaliter repugnat. tu credis q aliquis hō
 decipit. & nullus hō decipit. nā sequit tu cre
 dis q aliquis hō decipit & nullus hō decipi
 tur. ergo tu decipis. & tu es aliquis hō. ergo
 aliquis hō decipit. & sic apparz q pna sit bo
 na de forma. Sz q nō valeat d materia sic
 de forma pbat qz añs pōt eē vñ sine pñte.
 ergo pna nō v3 pna t3 & añs ē notū qz ponat
 q nullus alius a te decipiat. & q credas pre
 cise q ois hō decipit. tūc añs est verū & pñs
 falsū. ergo tce. añs pbat p positionē casus &
 q pñs sit falsū arguit qz oppositū pñtis ē ve
 rū. ergo pñs falsū. añs ē verū. nāz nullus hō
 decipit ergo tce. pñs arguit. nāz nullus hō
 alius a te decipit p casū & tu nō deciperis. et
 tu es aliquis hō. ergo nullus hō decipit pna
 t3 añs p3 ex casu minor arguit. qz si dicat q
 tu deciperis ptra tu credis pñtis sicut est er
 go tu nō deciperis añs pbat. qz si tu decipe
 ris. & tu es aliquis hō. ergo aliquis hō decipit
 & tu credis precise sicut ē. ergo tu nō decipis.
 nec alius a te decipit. ergo nullus hō
 decipit qd fuit pbādū. p̄o isto d̄r distiguen
 do de pna bona formali q quedā ē bōa & for
 malis & generaliter. & ē qñ oppositū pñtis for
 maliter repugnat añti & pñtis forma va
 let iōi materia cuiusmōi ē materia sillogisti
 ca & vbiq3 arguitur ab vno p̄uertibili ad re
 liquū. Cōsequētia formalis sp̄aliter ē cu^o op
 positū pñtis formaliter repugnat añti. non
 tñ v3 pñtis forma iōi mā qz nō sequit tu cre
 dis q aliq3 hō currit. g^o aliq3 hō currit p argu
 mētū at arguit q ista pna nō sit bona & foral
 generaliter s3 sp̄aliter. & hoc sufficit ad illd
 qñ arguitur q añs ē verū. & pñs falsū i casu
 possibili posito. id negatur añs & pcluditur cō
 sequētia. Ad pbationē dico breuiter negan
 do cām ibidē positū & hoc pro tāto. nā in eo
 ipso q debeat credere aliquē decipi cū nō po
 test aliquis decipi iuxta cōez intētionē datā
 de hoc verbo decipi nisi credat aliquo modo
 ex quo nō credat illū decipi sicut notū ē itel
 ligēti hūc terminū decipi. sequitur q tu cre
 dis q aliq3 hō decipitur. ergo tu credis ali
 quē hoīem decipi qd nō ponit casus. id ipse ē
 negādus. Aliter tñ respōdent aliqui admittē
 do casū positū negādo tam̄ oppositū pñtis sta
 re cū añte & breuiter negatur q nullus hō d
 cipitur. imo dico q for. decipitur & qñ argui
 tur q nō qz qualitercūq3 for. credat. ita ē igi
 tur for. nō decipitur negatur pna. & bene & cā
 ē qz for. credit q aliquis hō decipitur qui est
 alter ab eo. & ista ppō aliquis hō decipitur.
 verificat solūmō p for. ergo ista pna non est
 formalis & silz falit pñtis modus arguēdi
 aliquis hō credit & for. credit pñtis. q aliq3
 hō credit. ergo qualitercūq3 for. credit. ita pñtis
 sce. & q plo credit pñtis q cicero currat & sic

ita q cicero. tūc añs ē verū & pñs falsū nā
 aliquis hō credit q for. currit & plato credit
 pñtis q aliquis hō currit. qz credit q cicero
 currit & q cicero ē aliquis hō. & tam̄ pñs est
 falsū. p3. s. qualitercūq3 plo credit. igitur plato
 credit aliter qz ē ut p3 p casū. Respōdeo q
 d3 sic argui. vt pna valeat aliquis hō currit
 & plato credit pñtis quod ille idem aliquis
 hō currit quē de facto plo credit currere iglē
 plato credit precise sicut ē & sic d3 argui i p
 posito aliquis homo decipit qui de facto de
 cipit. qz ipse nō decipit. & nullus alius ab eo
 decipit & ille credit alterū ab eo decipi tce.

Addecimo arguit sic for. nūc nō ē al
 bus & imediate añ hoc fuit albus. er
 go for. desinit eē a3^o. hec pna ē bona
 & hec eadē nō v3. ergo pclusio vera añs notū
 nā prima ps videtur nō qz arguitur ab expo
 nētibus ad expositā. Et q nō valeat arguit
 sic & capto horā elapsā & diuido cā i ptes equa
 les & pportionales versus hoc istās. et sit h
 vltimū istās istus hore & i qualib3 pte ppor
 tionali i pari sit for. a3^o ut i tertia & i quinta p
 te. & sic deiceps de ptibus iparibus & ponat
 q ille sit niger i pte pportionali pari ut i sa
 vel i quarta tce. & sic hoc vltimū istus ho
 re & sit fortes nūc rubens. tūc arguit sic for.
 nūc non ē a3^o qz ē rubens. & imediate añ hoc
 fuit albus qz fuit aliqua ps ipar & i oī pte pro
 portionali ipari for. fuit albus. ergo imedia
 te ante hoc for. fuit albus ergo etce. & q pñs
 sit falsū p3 qz arguitur sic for. imediate ante
 hoc nō fuit a3^o. & nec non ē a3^o. ergo for. nō de
 finit eē albus psequētia tenet qz si for. desinit
 eē a3^o. o3 q nūc non sit a3^o. & imediate ante
 hoc fuerit a3^o antecedēs & minor patēt. s. for.
 imediate ante hoc non fuit a3^o qz for. imedia
 te aē hoc fuit niger & qñq3 fuit niger non fu
 it albus p eandē mēsurā ergo tce. Itē si ime
 diate ante hoc fuit niger. tūc simul fuit niger
 & albus ergo nō imediate ante hoc fuit alb^o.
 Et q imediate ante hoc fuerit niger pbatuz
 sic qz nullum istās ante hoc fuit quin post il
 lud fuerit aliqua ps pportionalis par. & in
 qualibet tali for. fuit niger. ergo imediate an
 te hoc fuit niger psequētia tenet iuxta cōem
 modū exponēdi istū terminū imediate. & an
 tecedēs patet p casū qz nullum fuit istās an
 te hoc quin iter hoc istās & illud istās fac
 rint infinite ptes pportionales quatū vna fue
 rit ps & aliqua ipar & i oī pte pari for. fuit ni
 ger sicut patet ex casu. ergo nullum fuit istās
 ante hoc quin post illud for. fuerit niger si sic
 et imediate ante hoc for. fuit niger. qd fuit p
 bādū. Itē respōdeo & dico q ista psequētia ac
 cepta ē satis bona. Et quāpo arguitur casu
 possibili posito antecedēs ē verū & psequens
 ē falsū negatur antecedēs & ad casū admittat

casus et pcedo q for. definit eē albus. et tunc
 qñ arguitur negat pñā et ad pbationē si for.
 definit tce. qz q nūc nō sit albus et imediate
 ante hoc fuerit albus et cū vltorius dñ nō seq
 tur pñā. s3 o3 sic argui nō imediate ante hoc
 instās for. fuit albus et nō est modo albus. er
 go non definit eē albus. tunc psequētia ē hōa
 sed maior ē falsa. s. nō imediate ante hoc for
 fuit albus. qz eius ptradictoriū ē verū. s. ime
 diate ante hoc for. fuit albus sicut argumen
 tū deducit. s3 hec ppositio imediate āte hoc
 for. fuit albus pponēdo negatiuā ē falsa sicut
 neqz nō imediate et ex istis qz ista psequētia
 non ē bona imediate ante hoc for. nō fuit al
 bus. ergo nō imediate ante hoc for. fuit alb^o
 qz antecedēs ē verū i casu prius posito et cō
 sequēs falsū ergo tce. Ex istis patet imedia
 te qd ista duo nō ptradidunt imediate ante h
 for. non fuit albus et imediate ante hoc for. si
 it albus. Talz et consilr respondet ad qñcum
 qz simlē. vbi negatio postponit imediate i
 vna ppositione et pponit i vna alia eidē pñā
 mili sicut ista imediate ante hoc for. non fuit
 albus. et nō imediate ante hoc for. fuit albus
 ita q semp ē alb^o ita q fallit pñā ab vna ad
 aliā. sed i maiori pte sunt tales ppositiones
 sibi imediate ipertinētes siue sumant de p
 terito siue de futuro sic arguēdo imediate p^o
 hoc for. nō erit albus. ergo nō imediate post
 hoc erit albus. Quod pñā nō valet pōt oñdi
 p casū similem de futuro sicut prior casus q
 ponit de pto posito q i qualibet pte ipari pro
 portionali hore future for. erit albus et in om
 ni pari erit niger et q ptes pportionales mi
 nores sic determinate verius hoc instās qd ē
 pñā et phec satis p3 q ista pñā non valet qz
 antecedens est verum et psequēs falsum

Undecimo arguit sic hec pñā ē hōa
 tñ nō omnis hō ē albus. ergo nō ois
 hō est albus. et hec eadē nō valet. er
 go pclusio vera pñā tenet et añs arguit vid
 licet q ista pñā sit bona. qz arguit ab exclusi
 ua ad suā preiacētem. ergo pñā bona añs est
 notū p illā cōdem regulā. Et q ista nō valet.
 pbo qz casu possibili posito añs ē verū et pñā
 falsū. ergo tce. añs ego pbo. et pono q ois
 hō sit albus et q sint multi masculi et multe
 feie quo posito añs est verū et pñā falsū. S3
 pbo q pñā sit falsum. qz suū ptradictoriū ē
 verū vt p casū p3. s. omnis hō ē albus. ergo
 hoc pñā est falsū. s. nō omnis hō est albus.
 Et q añs principale sit verū pbo quia illud
 antecedēs sequit ex verbo i psequētia bona
 et formali. ergo tce. psequētia p3 et antecedēs
 arguit. qz sequitur omne albū ē nō omnis hō
 ergo tñ non ois homo ē albus et q ātecedēs
 sit verū pbatur qz hoc albū ē non omnis hō
 et sic de singulis ergo tce. psequētia p3 et āte

cedēs ē verū qz quocūqz albo demonstrato il
 lud ē non ois homo et significatio oē albus est
 non omnis hō. ppro isto dñ pñā dubitādo cō
 sequētia qz negatio pōt stare negatiue vel in
 finite et silr debet stare i exponētibz et in ex
 posita. id si negatio stet negatiue in exclusiua
 et preiacēte psequētia tenet. Si aut in vna
 negatiue et in alia non psequētia nō valet si
 cū. exēplum tñ non homo ē albus. ergo nō
 omnis homo est albus et tunc arguit directe
 ab exclusiua ad suā preiacēte si sua negatio
 non stet infinite i exclusiua et non in preiacente
 et ecomuerso. et tūc non valet psequētia.

Et iodecimo arguitur sic hec con
 sequentia est bona for. nō excipitur
 et omnis alius a for. excipitur. ergo
 omnis homo preter for. excipitur et
 hec eadem non valet. ergo conclusio vera.
 consequentia patet et antecedens est notum
 quia ibi arguitur ab exponentibus exceptiue
 ad ipsam exceptiuam. ergo consequentia bo
 na consequentia patet. et antecedens est no
 tum de se. Et quod non valet arguitur quia
 casu possibili posito antecedens est verum et
 consequens est falsum. ergo consequentia nō
 valet. antecedens notum. nam ponatur q
 for. non excipiatur et omnis. alius a for. exci
 piatur quo posito antecedens est verum. et
 consequens falsum consequentia tenet. et añs
 arguitur. nam sequitur omnis homo preter
 for. excipitur. ergo for. excipitur. consequētia
 tenet quia in omni affirmatiua exceptiua.
 pars extracapta excipitur sicut in ista omnis
 homo preter for. excipitur hic for. excipitur
 quia exceptio est captio partis a suo toto per
 secundas ergo tce. In ista exceptiua omnis
 homo preter for. excipitur for. est pars extra
 capta quia imediate sequitur dictionem
 exceptiuam sequitur igitur q for. excipitur.
 ergo illud consequens implicat. ppro isto et
 de quolibet simili respondeo negando tales
 consequentiam. et causa est quia ista excepti
 ua et quelibet similis icludit contradictionē
 et quelibet similis debet exponi per cōradic
 tionem sine per contradictorium. vnde de.
 bet sic exponi for. non excipitur et omnis ali^o
 a for. excipitur. igitur omnis homo preter for.
 excipitur. Et causa est quia exceptiua inclu
 dit contradictionem. v3 quod for. excipitur.
 et for. non excipitur. Aliter solet dici ad
 sophistica negando casum scilicet quod for.
 non excipitur et omnis homo alius a for. ex
 cipitur. ergo omnis homo preter sortem ex
 cipitur. Et ex hac exceptiua sequitur qd
 cum vniuersaliter exceptiua extracapta exi
 cipitur. sed contra hanc rationem potest obi
 ci. quia non videtur maius inconueniens q

q̄ for. non sit albus. & omnis alius a for. sit
albus vel si sic d̄tur causa diuersitatis. id eli
gat n̄s r̄sionem sibi magis placentem.

¶ **Undecimo** arguit sic hec p̄na ē
bona h̄o currit. ergo aial currit. et
hec eadez n̄o ualet ergo p̄clusio pri
cipalis uera p̄na t̄z & āns est notū. q̄z arguit
ab inferiori ad superius. Q̄d non ualet pbatur
q̄z cāu possibili posito poterit esse ita sicut si
gnificatur p̄ āns quo posito non erit ita sicut si
gnificatur p̄ p̄ns. Et pono p̄ casū q̄ nullū aial
currat tūc arguitur sic nullūz aial currit er
go non ē ita sicut significatur per hoc p̄ns aial
currit. et t̄n p̄t eē q̄ h̄o currit ergo ita p̄t el
se sicut significatur p̄ hoc āns h̄o currit. Quis
non ita sit sicut significatur p̄ hoc p̄ns aial
currit pbatur q̄z quis nullū aial currat po
test eē q̄ h̄o currat & non ē ita q̄ aial currit.
q̄z ille due p̄p̄ones sunt s̄f uere. nā p̄t eē q̄
h̄o currit quis n̄ sit ita sicut p̄ns significatur
ergo &c. Quic d̄r concedēdo istā p̄clusionēz
& ad arguētū cū d̄r p̄t eē ita sicut significa
tur p̄ hoc āns & non erit ita sicut significatur
p̄ hoc p̄ns &c. imo p̄na non ualet. imo p̄cedo
q̄ multe sunt p̄ne formales quax cuiuslibet
ita p̄t eē sicut significatur p̄ āns. Quis n̄ sit
ita sicut significatur p̄ p̄ns q̄z siue h̄o currat
siue non minus h̄z potētiam ad curren
dū nec magis p̄t currere. Id̄ quis non sit
ita sicut denotatur p̄ hoc p̄ns. s. aial currit.
p̄t adhuc sic eē sicut denotatur p̄ āns. s. h̄o
currit. & tunc p̄na non ualet q̄z quādoq̄z fue
rit ita in cāu q̄ āns fuerit uerū uel possibile.
uel sit ita sicut significatur p̄ āns & n̄ sit ita
sicut significatur per p̄ns tunc ualebit p̄sequen
tia quādoq̄z sic fuerit.

¶ **Undecimo** arguitur sic hec p̄na
ē bona tu fuisti et asinus fuit et nūq̄z
fuisti asinus ergo tu differebas ab
asino et hec eadē non ualet. ergo p̄clusio ue
ra p̄na t̄z & āns est notū q̄z arguit ab exponē
tibus ad expositā sicut p̄z ergo &c. quia hoc
uerbū differt de p̄nti h̄z exponi p̄ duas expo
nentes vnā affirmatiuā et aliā negatiuā.
s̄f de predicato hoc uerbū differt h̄z expōi
p̄ r̄as exponentes vnā affirmatiuā et ali
am negatiuā. sed hec propositio de presē
ti sic exponit tu es & asinus est & tu n̄ es asi
nus ergo tu differes ab asino. Et propositio
de predicato h̄z sic exponi tu fuisti et asinus
fuit & tu non fuisti asinus ergo tu differebas
ab asino. Et q̄ illa non sit bona probatur. q̄z
āns ē uerū et p̄ns falsum ergo &c. p̄na t̄z et
āns pbatur nā hec ē uera tu fuisti et asinus
fuit & quādo tu fuisti asinus fuit & tu n̄ fui
sti asinus q̄z tu fuisti & tu nūq̄z fuisti asinus

Et q̄ p̄ns sit falsum probatur q̄z si sic ergo dif
ferebas ab isto asino & ab isto asino. & sic d̄ sin
gulis p̄na t̄z q̄z t̄ate uirtutis ē hoc uerbū de
predicato sicut d̄ p̄nti ad cōfundēdū terminū
cōez sibi annexū p̄ oib̄ suis suppositis sed
t̄ate uirtutis ē hoc uerbū differt ad p̄fūdēdū
p̄ oib̄ suis suppositis t̄n. g. sicut d̄r tu dif
fers ab illo & ab illo asino. et sic de singulis.
ergo et similiter de predicato. Et quod
consequens sit falsum probatur quia aliqui
fuerunt asini corrupti antequam fuisti in i e
rum natura. sed n̄ sequitur. tu differebas
ab isto. quia fuit corruptus antequam fuisses
generatus. consequens est falsum. quia tu
non fuisti ergo tu non differebas ab isto asi
no. neque ab aliquo asino neq̄z quādo eras
differebas ab asino. quia talis asinus non
erat et sic illa ē falsa. Pro primo dicitur
negando illam consequentiam tu fuisti & asi
nus fuit et cetera sicut tangitur in argumēto
et causa est quia tangitur quod hoc uerbum
differebas confundit illum terminūz asinū
pro omnibus suis suppositis de predicato.
ideo nunquam differebas ab asino. Et di
citur negando quod arguitur ab exponēti
bus ad expositam sed debet sic exponi tu fui
sti et asinus fuit. nec vnquam aliquis fuit
asinus quin ab illo differebas. sed tertia ex
ponens est falsa & sic de singulis.

¶ **Undecimo** arguitur sic. hec con
tia est bona tu eris et asinus erit.
et tu nunquam eris asinus ergo tu
differes ab asino et hec eadem n̄o
ualet ergo conclusio uera. consequentia te
net et antecedens probatur. quia hic argui
tur ab exponētibz ad expositam. Et
quod non ualet probatur quia antecedens
est uerum consequens uero falsum. ergo et
cetera antecedens probatur nam hec est ue
ra tu eris et similiter illa asinus erit. et ta
men consequens est falsum scilicet tu diffe
res ab asino. quia si tu differes ab asino. tu
differes ab illo et ab illo et cetera quolibet
demonstrato. sed hoc est falsum. quia hoc
uerbum differt confundit terminum com
munem immediate sequentem pro omni
bus suis suppositis presentibz. Et quod
consequens ad quod deducitur sit falsum.
probatur. quia si tu differes ab asino ergo
tu differes ab asino futuro postquāz erit cor
ruptus consequens est falsum quia neq̄z quā
do eris differes a tali asino nec quādo non
eris differes a tali asino ergo et cetera.

Pro primo dicitur quod illa consequē
tia non ualet immo debet sic exponi. tu eris
et asinus erit. et nunquam enim erit asinus
quin ab illo differes. Ergo tu differes

ab asino et tunc minor est falsa quia multi sunt asini a quibus uel a quorum aliquo non differes quia omnes asini qui erunt geniti post tuam compositionem huiusmodi per similem modum omnes consiles propositiones.

Et primo arguitur sic i. e. instans for. non curret. et minus currit instans p. c. quin ante illud for. curret. ergo in. c. instans for. incipiet currere. hec pna est bona. et hec eadem non ualet ergo conclusio uera. pna t3 et ans est notum p prima pte. s. in. c. instans for. non curret et nullum currit instans p. c. quin ante illud for. curret et ultra ergo in. c. instans for. incipiet currere. Et quod ualet p hoc qd cau possibilibi posito ans est uerum et pns falsum ergo tce. pbatur ans et pono q in. c. instans for. non curret nec vnus p. c. instans et ponatur q sit ante. c. et sit. b. instans an. c. p3 ergo q ans est uerum in. c. instans futuro. s. for. non curret et q nullum currit instans tce. et qm erit instans qd erit p. c. for. curret tce. Et q pns p di cte pna sit s. m. p3 qz oz uel q. c. instans curret nel p. c. mo utruqz est s. m. Pro pmo dicitur negatio pnam principalis ad confirmationem negatur pna. p3. n. ans est uerum et pns s. m. talis enim forma de pnti sequitur fortes nunc non currit et nullum erit instans p hoc qm ante illud for. curret ergo tce. Sed ad hoc qd concludatur pncipalis conclusio oz sic arguere. in. c. instans futuro nec an. c. instans fortes curret et nullum currit instans p hoc quin ante illud for. curret. ergo in. c. instans for. incipiet currere psequetia est bona sed minor est falsa tce.

Et octavo arguitur sic hec pna est bona de necessitate ho est aial. ergo de necessitate ille ho est aial. et sic de singulis. et hec eadem non ualet ergo conclusio uera. consequentia t3 et ans probatur pmo q illa pna tenet at probatur qz ille terminus de necessitate h3 vim confundendi terminum immediate sequentem statem mobiliter uel immobiliter sed quicquid mobiliter immobiliter immobiliter mobilitatem. ergo sic dicendo de necessitate ho est aial. si ho stat mobiliter p illu terminu de necessitate. et sic fiet descensus ad quolibet suu suppositum sub illo termino ho. Et q ille terminus de necessitate heat vim confundendi terminu stantem immobiliter p3 illa propositione de necessitate ois ho est aial ille terminus ho ante aduentu de li ois stabat mobiliter mo at stat immobiliter et hoc solu rone huius termini d necessitate ergo ille terminus h3 vim confundendi minor mo arguitur na non ptingit descendere sub illo termino ho i hac pnone de necessitate ois ho est aial. ergo ille ho de necessitate est aial et ille et sic d singulis et sic p3 quo h3 vim confundendi terminu tce. ut p3 sed tamen illa d necessitate ho est aial stat immobiliter

qz quicquid mobilitat tce. et sic sequitur q ista pna est bona de necessitate ho est aial. Sed probatur q non ualet qz ans est uerum et pns falsum ergo tce. ans est notum na illa est uera. ois ho est aial d necessitate. qz hec est necessaria omnis ho est aial. Et q pns sit falsum p3 qz qlibet ho pntinenter est aial. Pro isto dico q pna principalis non ualet. et qm dicitur q ille terminus de necessitate h3 vim confundendi tota compositione cui adiungitur. Et tales termini q determinat tota compositione sequitur licet immobiliter mobilitatem non tamen mobilitatem immobilitatem et ca est. qz vis eorum cadit i tota copoet et non i nullu terminu. Et q ille terminus de necessitate denotet tota compositione pot h3ri qz hec ppositio de necessitate ois ho est aial denotat q hec est necessaria ois ho est aial qz denotat q vis eorum trahat i tota copoet m totu priu est de hoc uerbo differt et de aliis quorum vis transit in vnus terminu solum et non in tota compositione.

Et nonono arguitur sic hec pna est bona aliquatus est for. et tantus est plato ergo tantus plato est et hec eadem non ualet ergo conclusio uera. ans probatur. qz hic arguitur ab vna copulativa ad alteram eius ptem. Et q non ualet pbatur qz cau possibilibi posito ans est uerum et pns falsum. ergo tce. q ans sit uerum p3 naz ponatur q for. sit tripedalis quantitatis. et plato sit tripedalis quantitatis et tunc ans est uerum. et tunc arguitur sic aliquatus est for. et tantus est plato qz tante quantitatis est vnus quante et alter ergo tantus est plato ergo aliquatus est for. et vnus est plato. pna t3 p suas exponetes. Et q pns sit falsum p3 qz si ans est ppositio intelligibilis necessario est ppositio exclusiua et sic exponitur plato est et nihil aliud a platone est qd probatur sic qz si ille terminus tamen accipitur iste prout refertur ad hoc q dicitur aliquatus tunc non est ppositio tantu plato est pbatur qz nullu relatiu pot choare vnam propositionem cu relatiu sit an rei late recordatiu. Pro isto nego pnam principalis et dico qd non est generaliter uera pro quo dico qd bene aliqui est bona pna et aliqui non et breuiter qm est aliqua copulativa q ifert se ipam et contra v3 transpositis propositionibus tunc non sequitur exemplum patet de tali copulativa qz ex quo iste terminus tantu stat relatiue ante eum multis pferit inchoare propositionem ut si dicitur si tantus est for. aliquatus est plato hic plato stat exclusiue sed si e contra stat relatiue.

Et decimo arguitur sic hec pna est bona ois homo est aial. ergo omnis homo est asinus et hec eadem non ualet ergo conclusio uera pbatur ans p prima pte qz sequitur

nullus homo est animal ergo nullus homo est asinus
 ergo sequens sequitur ex antecedente. scilicet prima est
 pro negativa et in propositione negativa predicatum
 remouetur a subiecto ergo asinus remouetur ab ho-
 mine sed talis est in illa nullus homo est asinus. sed
 quicquid denotatur remoueri ab aliquo per propo-
 sitionem ueram negatiuam denotatur affirmari
 de eodem per ueram affirmatiuam sibi prioriam
 igitur et per illam nullus homo est animal asinus re-
 mouetur ab homine. quod bene sequitur. nullus
 homo est animal ergo nullus homo est asinus
 ergo per oppositam sibi ueram affirmatiuam
 contrariam dicendo omnis homo est animal denotatur
 asinum affirmari de homine et per consequens bene
 sequitur omnis homo est animal ergo omnis homo est asinus. Item
 arguitur quod ista prima sit bona quod oppositum con-
 sequens repugnat antecedenti ergo recte. Ad
 idem predicatum in uerba negatiua stat confuse
 et distributive ergo bene sequitur nullus homo est
 animal ergo nullus homo est hoc animal et sic de ceteris
 pro illo nego primam principalem et concedo
 usque cum dicitur quicquid negatur de aliquo per ueram ne-
 gatiuam recte. Sed in ista rationem arguitur sic et
 uidetur quicquid negatur ab aliquo per ueram nega-
 tiuam affirmetur de eodem per ueram affirmatiuam
 igitur ex opposito si due propositiones priores sunt quod quicquid
 negatur de aliqua illarum affirmetur per aliam
 illarum quod fuit probatum. huic dicitur quod causa est quod non
 priores quod quicquid negatur de aliquo proprie
 et principaliter per ueram negatiuam propter de alia pri-
 mo et principaliter per aliam et sic est de istis nullus
 asinus currit hic cursus negatur de asino. et in
 alia de quolibet homine affirmatur. unde procedit
 dum est quod ubique sunt alique et non quicquid negatur
 de una precise et principaliter affirmatur de eodem
 precise per illam et principaliter propositiones iste non
 sunt contrarie. unde non frequenter contingit quod
 aliquid negatur priore ab aliquo ex parte per ueram
 priorem quod non dicitur eodem per aliquid priorum sicut in
 proposito ut uerum homo est animal negatur homines est
 asinus priore sibi tamen existere quod tamen non affir-
 matur per illam propter omnis homo est animal quod quicquid
 hoc necessario negatur precise et prius affir-
 mat aliam precise et principaliter ut nullus homo
 est animal precise et principaliter negatur illam nullus
 homo est animal. et affirmatur aliam precise et principa-
 liter. scilicet omnis homo est animal. Concludendum est ergo
 pro argumento quod quicquid negatur uerum priore
 rum precise et principaliter affirmatur aliud eorum
 precise et principaliter. sed non quicquid negatur
 uerum priore priore existente affirmatur aliud con-
 trariorum contrarie existente.

Igesimoprimo arguitur sic hec sequen-
 tia est bona tu incipis scire aliquam
 propter. ergo tu incipis scire istam propter et
 istam et sic de singulis. et hec eadem non ualeat er-
 go conclusio uera. Quod sit bona probatur quod ille
 terminus incipit est terminus includens con-

traditionem et confundens terminum confuse et
 distributive sicut dicitur illud de ceteris diuersi-
 tatis. Quod non ualeat probatur quod ponatur quod tu
 scias propositiones ueras et non falsas. et ante hoc
 non sciuit aliquam istam tunc ante est uerum et prima
 scilicet et quod prima sit scilicet probatur quod nullum scilicet inci-
 pis scire. pro primo dico negando primam
 consequentiam pro quo est sciendum quod nulli termini
 sunt includentes negationem qui confundat ter-
 minos immediate sequentes confuse et distributi-
 ue tamen per suis exponendis quod pro suis expositis
 cuiusmodi est iste terminus differt. et sunt que-
 dam exponentia in suis confundentibus exponen-
 tibus et non in suis expositis ut incipit exemplum
 per illam propositionem tu incipis scire aliquam
 propter exponitur sic nunc scis aliquam propter
 et immediate ante hoc non sciuit aliquam
 propter ergo immediate ante hoc non sciuit
 istam propter et istam et sic de singulis uel dicitur
 sciendi tamen in exposita.

Igesimosecundo arguitur sic aliquid erit
 primum istans esse scilicet. quod erit primum
 instans esse plon. sic ergo in eodem istanti in quo scilicet.
 incipit esse plon incipit esse hec prima est bona et hec
 eadem non ualeat ergo conclusio uera. Pri-
 mo quod sit bona arguitur sic istud est primum istans
 esse scilicet. sed primum istans esse scilicet. est primum
 instans in quo scilicet incipit esse. et primum
 instans esse plonis est primum istans in quo plon
 incipit esse ergo in eodem istanti in quo scilicet. in-
 cipit esse plon incipit esse. Sed quod non ualeat pro-
 batur nam ponatur quod scilicet sit genitus ante plonem
 per ueram diem et sit. b. primum instans plonis.
 quo posito prima est scilicet immediate manifeste.
 sed per quod ante est uerum et quod. b. erit primum in-
 stans esse scilicet. quod erit primum istans esse plonis
 ergo recte. prima tamen quod ex opposito prima inferitur
 oppositum antecedentis. ante probatur uidelicet
 quod. b. erit recte. quod b. erit primum istans esse scilicet. quod
 erit primum istans esse plonis et nullum istans
 erit instans esse scilicet. ante b. uel per b. quin illud
 erit primum istans esse plonis ergo recte. consequen-
 tia patet per eodem expositionem huius termini per
 us quod negatur illa duo. scilicet. nunquam et non prius an-
 tecedens ex causa et minor per et conclusio iuxta
 casum. pro primo dico negando consequen-
 tiam primam et ad probationem negatur conse-
 quentia. scilicet. istud erit primum instans esse scilicet. quod
 erit primum instans esse plonis ergo in eodem in-
 stanti in quo scilicet. incipit esse plon incipit esse
 sed antecedens est falsum.

Igesimotertio arguitur sic hec con-
 sequentia est bona impossibile non
 est hominem esse asinum ergo necesse
 est hominem esse asinum et hec eadem non ua-
 let ergo conclusio uera ante probatur per aristotilem
 in libro perarmenias ubi dicit illam primam esse
 bonam. Sed quod non ualeat arguitur antecedens est

verum et consequens secundum ergo et cetera. autem probatur.
aliquid impossibile non est homines esse asinum. ergo
et cetera. prima tamen a particulari ad suam indefinitam
antecedens patet. quia hoc impossibile homo
est capra non est hoc homo est asinus.
sed hoc impossibile habet est capra est aliquid impossi-
bile ergo et cetera. Quicquid dicitur ne quado princi-
paliter primam. et ad argumentum quod ad impossi-
bile non sequitur necesse dico quod intelligitur si ali-
qua negatio non addatur verbo principali sed
verbo infinitivi modi sicut dicens impossibile
est hominem non esse asinum. ita quod ista dictio non
non domineat verbo principali.

Trigesimo quarto arguitur sic. hec prima est
bona tu scis hoc esse hoc. ergo hoc
scis esse hoc. et hec eadem non valet ergo conclu-
sio vera. Quod sit bona probatur quod arguendo a sen-
su composito ad sensum divisum et est valet prima
ubi ille terminus hoc demonstratur est secundum sim-
pliciter sine aliquo determinabili addito. unde
ista prima non valet hoc scio currere ergo scio
hoc currere per idem argumentum sequitur in proposito
Et quod non valeat probatur. et pono quod tu videas
a remotis puta lapidem. et credas firmiter quod
sit sol. quo posito autem est verum. scilicet tu scis hoc esse
hoc demonstrando istum lapidem. Et quod illud primum
sit secundum. scilicet hoc scis esse hoc probatur quod sequitur hoc
scis esse hoc et hoc est aliquid ergo aliquid scis esse
hoc modo primum est falsum. quod eius contradictorium est verum
scilicet nihil scis esse hoc probatur. nam nec illud quod cre-
dis esse hoc scis esse hoc nec illud quod non credis
esse hoc scis esse hoc sed nihil est quod credas esse hoc
vel non credas esse hoc. ergo vel scis esse hoc.
prima valet et maior et minor arguitur. et probatur quod
illud quod credis esse hoc non scis esse hoc quod illud
credis esse aial et nullum aial est hoc ergo quod
credis esse hoc non scis esse hoc. hec prima tamen. quia
scire presupponit credere cum scire sit sine hesita-
tione credere. Probatur per se. scilicet quod nec illud
quod non credis esse hoc scis esse hoc quod scire pre-
supponit credere cum scire sit credere sine hesi-
tatione et cum docet quod ita sit ex parte rei sequitur quod si
tu scis. a. esse verum credis. a. esse verum ergo neces-
sario est quod si tu non credis aliquid esse. a. quod non sci-
as aliquid esse. a. ergo per idem quicquid non credis
esse hoc non scis esse hoc et cetera. Aliter probatur quod nihil
scis esse hoc. quod nec aial nec non aial scis esse hoc
sed nihil est in mundo quod illud sit aial vel non aial.
ergo nihil mundi scis esse hoc. prima tamen. et autem pro-
bat. scilicet nullum aial scis esse hoc quod nullum aial cre-
dis esse hoc et quod non credis esse hoc. non scis
esse hoc ut per argumenta prius facta. ergo non
scis hoc esse hoc. prima tamen et maior arguitur quod aial
non credis esse hoc. ergo nullum aial credis esse
hoc prima tamen et autem probatur cum aial quod est sol. cre-
dis esse hoc. Pro isto dico concedendo primam
primam non obstante quod hic arguitur a sensu composito. ad
sensum divinum. ad argumentum in oppositum admitto ca-

sum et concedo quod hoc scis esse hoc et quod scio hoc
esse hoc. Et cum arguitur quod non quod si hoc scis esse
hoc est hoc est aliquid ergo aliquid scis esse hoc
concedo primam et concedit primum. Et cum arguitur
ei? contradictorium negatur. Et ad argumentum cum
dicitur nec quod est hoc scis esse hoc nec quod credis esse
hoc scis esse hoc sed nihil est quin illud credas
esse hoc. vel non credas esse hoc ergo nihil et cetera.
concedo primam et nego maiorem. quod quod non credo
esse hoc scio esse hoc. quod hoc credo esse hoc et hoc
nescio esse hoc non contradicunt imo stant simul
quod non credo esse hoc scio esse hoc et quod non credo
esse hoc non scio esse hoc. quod sunt subcontrarie.
quod sol. credo hoc esse hoc tamen non scias hoc esse
hoc ergo aliquid quod credo esse hoc non scio esse
hoc et aliquid quod credo esse hoc scio esse hoc. quod
hoc credo esse hoc et hoc idem scio esse hoc. er-
go quod credo esse hoc scio esse hoc. Ad sam-
rionem nego maiorem per se parte et bene concedo
primam et concedo quod non aial scio esse hoc et de
non aial est aliud ab aiali ergo aliud ab aia-
li scio esse hoc. et hoc ostendit sic. quod hoc scio esse
hoc et hoc est non aial ergo non aial scio esse
hoc et tunc nego maiorem quod non aliud scio ef-
se hoc quod nihil scio esse hoc nisi quod credo esse
hoc sed non aial credo esse hoc. ergo et cetera. ne-
gat minor quod concedo quod non aial credo esse
hoc quod quod non est aial credo esse hoc. Unde con-
cedo in casu illo quod non aial scio esse hoc et quod
lapidem scio esse hoc. sed nego illam primam er-
go hoc scio esse lapidem. Et si arguitur lapidem
scio esse hoc. ergo hoc scio esse lapidem. prima
non valet ut per conversionem. quod hoc cre-
do esse lapidem. et hoc non credo esse sol. et
ultra ergo hoc non scio esse sol. concedo primam
in illo casu quod illud quod non est aial credo esse hoc.
et quod non est aial non credo esse hoc tamen sub-
priori. aliquid. non aial non credo esse hoc et aliquid
non aial non credo esse hoc. unde illa prima est bona
lapidem scio esse hoc. ergo hoc scio esse lapi-
dem et sic dicitur conuerti.

Trigesimo quinto arguitur sic hec est bona
prima tu non scis hoc esse lapidem et
hoc scis esse hoc ergo scis hoc non esse lapidem
et hec eadem non valet. ergo conclusio vera
prima per se et autem est notum. scilicet quod illa prima tamen per hanc re-
gulam a propositione negativa de predicato finito
ad propositionem affirmatiuam de predicato infinito va-
let prima. et hoc cum constantia sibi. Quod non valet
arguitur quod autem est verum et consequens secundum. ergo
et cetera. ponendo casum positum in argumento predicatum
quo posito arguitur tu non scis hoc esse lapidem
et credis hoc esse sol. unde scis hoc esse sol. et
hoc est secundum ut in casu tu scis hoc esse non la-
pidem. quod ex illo sensu sequitur secundum in consequentia
quantia bona et formali. nam sequitur tu scis
hoc esse non lapidem ergo hoc non scis esse la-
pidem. consequens est falsum. et contra casum.

Respondet negando principalē sequentiā et
cedendo rām ad istū intellectū qđ a negati
ua de pdicato finito ad affirmatiā d pdica
to infinito ē bda sequētia. vnde bene ualet
tu nō scis h ē lapidē et tu scis hoc ē hoc er
go tu es non sciens hoc ē lapidem.

agesimo sexto arguitur sic. hec pna
ē bona. tu scis qualitercūqz hec p
positio significat hō ē asinus. ergo
qualitercūqz illa significat ē scitum a te. et
et hec eadē non ualet ergo conclusio vera. pna
p3 qz ex opposito pntis sequit oppositum an
tecedentis ergo pna bda nā sequit formalr
vno mō qualrcunqz hec ppositio significat
ē scitū a te ergo non scis qualitercūqz hec p
positio significat. Et q illa non ualet pba
tur qz aīs ē verum et pns flm ergo tce. aīs
pbo. nā tu scis qualitercūqz hec ppositio si
gnificat hō ē asinus qz tu intelligis istam p
positionem hō est asin⁹ et oēs terminos istū
us ergo tu scis qualitercūqz illa ppositio si
gnificat hō ē asinus pbo qz si tu nescis qualr
cunqz illa ppositio significat hō est asin⁹ nō
intelligeres illam et sic p3 q aīs est verum.
Ad pbatur q primum pns sit flm. s. quali
tercūqz illa ppositio significat tce. est scituz
a te qz sequit qualitercūqz illa ppositio signi
ficat est scitum a te sed precipue q hō est asi
nus illa significat. ergo q hō ē asinus est sci
tum a te pns ē flm et p casum cum nihil sit
scitum nisi uex. Item qualrcunqz illa signi
ficat sic est scitum a te et qualrcunqz aliqd ē
scitum a te. aliquod ē scitum a te et cuz nihil
aliud illa ppositio hō est asinus significet ni
si q hō est asinus ergo q hō est asinus est sci
tum a te. pns est flm ergo illud ex quo sequi
tur et illud est cōclusio ppicipalis cōsequētie.
ergo tce. Pro illo rīdeo et cōcedo q qualr
cunqz illa significat tu scis puta hō ē asin⁹.
Item ex quo tu intelligeres illam. tu nō pos
ses negare illam quia tu scis qualitercūqz
illa significat. Tū non cōcedendum est q tu
scis sic ēē qualitercūqz illa significat nec ēē p
cedendū ē sicut illa significat est scitum a te.
Si arguit q sic ptra tu scis qualitercūqz il
la significat hō est asinus ergo tu scis ita ēē
qualrcunqz illa significat negatur pna. nec
oz arguere ad illam pnam qualrcūqz hō ē
asinus significat scit a te p pdictā cāz. Et ad
argumētū qn arguit qualrcūqz hō est asin⁹
significat ē scitum a te sed precipue q hō ē asi
nus illa significat ergo q hō ē asinus est scitū
a te negat pna q hō est asinus precipue illa
significat ergo hō ē asinus est scitum a te sed
tunc minor ē flā vt satis p3. Et ad reductio
nem qn arguit qualrcūque hec ppositio hō
ē asinus significat ē scitum a te et qualrcūqz
est scitum a te est aliquo mō scitū a te ergo

aliquo mō quo illa significat est scituz a te cō
cedo pnam et pns et si arguit vltra ergo ali
quo mō quo illa significat est scitum a te sed
mō alio nisi illo mō q hō ē asinus illa signi
ficat ergo q hō ē asinus ē scitum a te negat
pna. Et cā est qz aīs non plus significat nisi
q p aliquē modū quō illa significat ē scitū a
te sed non p aliquē mōm quō illa significat.
qcqd scis p aliquē mōm scis p aliquā viā do
ctrinali formationis. et si sic igif aliquo mō il
la significat. vñ pcedo q aliquo mō scis qua
litercūque illa significat sed negat q aliquo
mō scis quo illa significat. qz quibet modus
quo illa significat ē flus negatur illa pna tu
scis qualiter illa significat ergo qualrcunqz
illa significat ita ē sicut illa significat. ergo
tu scis qualrcūqz illa significat nā aīs ē uex
et consequens falsum.

agesimo septio arguit sic hec pna ē
bda tu scis q a est uex aīs a ē ve
rū ergo a ē uex aīs a est uex et hec eadē nō
ualet ergo conclusio vera. aīs arguit nā si scis
q for. currit ergo for. currit qz qualrcunque
scis talr ē ut p3 ergo tce. Et q non ualet p
bat et pono q a pmo sit uex cras et scias tu
nūc ēē uex cras. quo posito arguit sic tu scis
nunc qđ. a. ē uex et cras nunc ē tps aīs. a.
erit uex ergo tu scis qđ. a. est uex pna p3 et
aīs ē notū ex cāu ergo tce. Itē si tu non scis
qđ. a. ē uex aīs. a. ē uex ergo tu nō scis qđ
. a. ē uex cui⁹ oppositū est pbatū. Duo hōto
qđ aīs prie pnt sit flm arguit sic. s. qđ hoc nō
ē uex et p pns illud iplicat sicut p3 ergo tce.
Pro pmo rīdeo cōcedendo principalē pnam
et admittēdo casū quo posito negat aīs et cō
sequēs. Et ad argumētū in oppositū quādo
arguit nūc scis qđ hoc. a. ē uex. et nūc ē tps
aīs a ē uex ergo tu scis qđ a est uex aīs
a. est uex negat pna et idē scit qđ a ē uex. et
tu scis qđ a ē uex aīs a est et ultra a est ve
rū ergo a ē uex aīs a erit uex et cā ē qz i cō
sequēte determinat hoc uerbū scis totā cōposi
tionē sequētē et ē sensus q tu scis istā tpaletm
a ē uex aīs a uex sed i aīcedēte solū dter
minat hoc uerbū scis vnam ptem igif tce.

agesimo octauo arguit sic. hec p a
ē bda iposibile ē te ēē hoīem dum
tu es asinus ergo tu es asin⁹ et hec
eadē nō ualet ergo conclusio uera pna tenet et
aīs ē notū. s. qđ illa pna sit bda nā ex tota tē
porali sequit utraq ps pūctum uel diuisim.
et ex tota sequit siue ptes qđ pbat ad hoc q
tpalis sit vera requirit qđ utraq eius ps sit
uera ergo a tota tpalet ad suā ptē est bda pna
et psequēs sic erit i pposito. Et qđ ille pna
nō ualet arguit nā aīcedēs ē uex et pns fal
sum ergo tce. Pro pmo respōdeo brenē
distinguedo qđ vno mō ē tpalet alio modo.

est modalis et eo modo quo est temporalis est bona consequentia et alio modo non. Est autem propositio temporalis quando ille terminus vel ille modus impossibile solum determinat unam partem immediatam. ita quod ille modus in possibile cadit supra illam partem te esse hominem et eo modo neque prima et alius est negandum. sed est propositio modalis quando terminus predictus determinat compositionem totam et hic est sensus quod hec propositio est impossibilis dum tu es homo tu es asinus. et isto modo talis prima non valet.

Trigesimo nono arguitur ad conclusionem sic hec consequentia est bona tu credis quod homo est asinus ergo tu decipis et hec eadem non valet ergo et cetera. alius probatur. quod si credis quod homo est asinus tu credis aliter quod est ergo tu deciperis. Et quod non valet probatur. quod tu potes credere quod homo sit asinus quando tu non deciperis. ergo non sequitur tu credis quod homo est asinus. ergo deciperis ergo et cetera. alius probatur quod tu potes credere istam temporalem hanc esse asinus quando tu non deciperis. quia dato quod tu crederes istam non sequitur quod tu deciperis. sed possibile est te decipi ergo et cetera. tunc sic tu non deciperis et potes credere quod homo est asinus ergo et cetera. Ad istud breviter respondeo negando quod talis consequentia sit bona. et cum dicitur tu credis quod homo est asinus ergo et cetera. consequentia non valet. Sed cum arguitur tu potes credere quod homo est asinus ergo et cetera. negatur argumentum sicut prius probatur quod potes credere istam temporalem hanc esse asinus quando non et cetera. quoniam tunc quando sic credis. non deciperis ergo et cetera. consequentia non valet tu credis quod homo est asinus ergo tu decipis sed tunc alius est verum ideo includit alius.

Trigesimo ad conclusionem arguitur sic hec consequentia est bona. a. esse verum est tibi dubium ergo aliquid esse verum est tibi dubium et hec eadem non valet ergo conclusio vera alius est verum et consequentia bona quod alius pervertitur cum parte cuius particularis et indefinita pervertantur et quod non valet. probatur casu possibili posito alius est verum et consequens falsum ergo et cetera. prima bona et alius probatur quod ponatur quod tu scias istam deum esse et quod. a. sit altera istarum deus est vel homo est asinus et lateat te que illarum sit. a. et sit. a. de a et scias illam deum esse verum et illam hanc esse asinus esse falsam quo posito quod a esse verum est tibi dubium pro quia hec est tibi dubia a esse verum ergo qualitercumque significat est tibi dubium sed illa significat a esse verum ergo a esse verum est tibi dubium Et quod consequens sit falsum probatur quia eius oppositum est verum ergo et cetera. antecedens probatur nam hec est vera nullum. a. est tibi dubium. quod nec homo est asinus est tibi dubia. nec hec deus est. est tibi

dubia et non est aliquid nisi alterum istorum ergo et cetera. Pro isto respondeo et concedo consequentiam primam et ad argumentum in oppositum quando arguitur sic oppositum consequentis stat cum antecedente negatur illud et concedo. tamen quod ista bene stant simul a esse verum est tibi dubium. et nullum a esse verum est tibi dubium. nec contradicunt. arguitur illud satis probatur illa dubia fore vera et hoc pro tanto quod illa propositio a esse verum est tibi dubium convertitur cum illa dubium est tibi nullum a esse verum. unde sicut ista conclusio est possibilis dubium est tibi a esse verum et dubium est tibi nullum a esse verum. ita est hec possibilis a esse verum est tibi dubium et nullum a esse verum est tibi dubium. Quod et sic propositiones convertantur patet per communes regulas que dicunt quod si ille finis dubium procedit totaliter dictum propositio nis et finaliter subsequitur si accepta est illa propositio in sensu composito et sic cum in proposito et cetera. per ista patet quod illa consequentia siue conclusio cum concedenda aliquem hominem currere est possibile et nullum hominem currere est possibile quia sicut aliquem hominem currere est possibile. ergo ita nullum hominem currere est possibile. Et si arguitur sic nullum hominem currere est possibile ergo necessarium hominem currere est possibile nec illum et sic de singulis. nunc valet consequentia nec arguitur ab vltimo ad singularem et causa est quod non est vltimum sed singularis nec est negativa sed est affirmativa. et convertitur cum ista affectiva hoc est possibile nullus homo currit que est singularis et est omnino in alia consimiliter

Trigesimo primo arguitur ad conclusionem principaliter sit hec consequentia est bona. tu non scis hoc illorum. nec verum est hoc illorum esse verum et non sunt plura istorum. ergo non scis aliquod illorum esse verum et hec eadem non valet ergo conclusio vera. probatur primo quod valeat quod oppositum consequentis repugnat antecedenti quod illa repugnant tu scis aliquod illorum esse verum nec hoc illorum circa verum et non sunt plura illorum et cetera. Et quod non valeat probatur et capio ista duo contradictoria rex sedet et non rex sedet sic per se signando et pono quod utrumque illorum sit tibi dubium tunc arguitur sic nec scis hoc illorum esse verum. s. rex sedet nec scis hoc illorum esse verum. s. non rex sedet et non sunt plura illorum igitur et cetera. et sic habetur antecedens sit verum et consequens falsum si non scis aliquod illorum esse verum quod eius contradictorium est verum quia scis aliquod illorum esse verum et probatur

sic q: scis q: ista duo sūt p̄radictoria . igitur scis q: alterū est verum ⁊ ultra igit scis q: alterū illorum ē verum q: fuit p̄bandū. p̄ro isto dico negādo p̄sequētiam principalem ⁊ p̄cedo q: oppositū p̄sequētis stat cū antecede te illa enim istā simul. tu nō scis hoc illorum esse verū nec hoc illorum esse verū. ⁊ tamē scis aliquē illorum esse verū eisdem demonstrat ex quo illa p̄clusio ē concedēda. tu scis aliqd tibi dubiū ē verum. q: scis aliquod illorum ē verum ⁊ tibi dubiū. igitur scis aliquod illorum ē tibi dubiū ⁊ tunc nullū dubiū scis ē verū q: quodlibz illorū ē tibi dubium. p̄bo hoc supponēdo illa duo q: nec sit scitum a te esse verum nec scitū a te ē falsum. Similr p̄o p̄clusionē predicta capif illa p̄positio. aliquid ē tibi dubiū ⁊ hec ē vera. ponat . n. q: tu scias istā ⁊ sic sequif q: tu scis illā igitur sis sicut illa significat. ⁊ illa significat q: aliquid est tibi dubium esse verum.

Regesimosecūdo ad conclusionem principālē arguitur sic hec p̄sequētia ē bona a. p̄positio est falsa ⁊ potest esse vera. ergo potest incipere ēē vera ⁊ hec eadem non valet. ergo conclusio vera antecede s p̄batur ⁊ primo q: ista consequētia sit bona q: sequif formaliter. a. p̄positio ē falsa. ⁊ a. p̄positio potest esse vera. ergo antecede s erit primū instās in quo potest ēē vera vel ultimū in quo non potest ēē vera. sed si sic sequif q: tale erit instās in quo erit verū ergo a primo si illud potest ēē verū sequitur q: potest incipere esse verum quod fuit p̄bādum. Similiter p̄bo q: cōsequentia sit bona q: hec ē consequentia bona. a. p̄positio non est vera. sed erit vera. ergo incipit vel incipiet esse vera. ergo si potest esse sicut antecede s significat potest ēē sicut consequens significat. ergo si. a. sit falsum ⁊ potest ēē verum sequif q: potest incipere esse verum. Et q: p̄sequentia nō valeat p̄bo quia antecede s est verū ⁊ consequēs falsum casu p̄dito. ergo ⁊ce. cōsequentia patet ⁊ a nō argui s ponatur q: a nō erit sed poterit esse ⁊ ponatur q: a. sit ista p̄positio antexps erit quo posito hētur q: a. est p̄positio falsa vt patet q: antecede s nō erit ut patet q: antexps nō erit vt positum. ergo ⁊ce. sed . a. significat q: antexps erit ergo ⁊ce. ⁊ patet esse vera similiter ut p̄ q: potest esse antexps erit ⁊ nō necessario erit ⁊ a. significat precise q: p̄sequens sit falsum. s. q: a. potest esse verū qd̄ includit p̄radictionē q: non potest incipere q: antexps erit nec q: antexps potest incipere ēē futurus. sequif q: p̄ aliquo instāti certo ēēt copulatiua vera vel ponat q: est a nō ⁊ immediate ante hoc nō fuit antexps futurus. sed vtraqz copulatiua ē possibilis. ponatur q: si pro aliquo instāti cēs

futurus a nō sequeret q: ab eterno ante idē fuit a nō futurus. ergo nō potest p̄ aliquo instāti a nō esse futurus. sed immediate ante illud instans nō sic nec possit ēē quin pro aliquo instāti a nō sit futurus. sed tamē immediate ante illud instans sit futurus ⁊ per idē argumētum quia tunc. a. incipiet si a nō incipiet ēē futurus ergo ⁊ce. p̄ro isto dico q: consequētia non valet ⁊ hoc pro tanto quia. a. incipere esse verum includit contradictionē sicut p̄bat argumētum. Et ad argumētum cum arguif. s. a non est verū. ⁊ potest esse verum ergo aliud potest esse primū instās in quo . a. potest esse verū negatur p̄sequentia pro eadē ⁊ ad aliā inductionem cū arguitur. ergo si potest ēē sicut antecede s significat potest esse sicut p̄ns significat p̄cluditur p̄sequētia. ⁊ cū arguitur illa p̄sequentia est bona. a. non est verum ⁊ erit verū. ergo incipiet esse verū ⁊ce. Arguitur ergo si patet etiā sicut antecede s significat potest esse sicut p̄sequens significat cōcluditur consequentia ⁊ cū arguitur ultra ergo si. a. non ē verum ⁊ potest ēē verum. ergo potest incipere ēē verū dico p̄sequentia non valere sicut. ⁊ cā est q: hoc potest ēē verum nō tamen ē sicut antecede s significat q: totū a nō includit p̄dictionē sicut p̄ns ergo ⁊ce.

Regesimotertio ad p̄clusionē arguitur sic hec p̄ns est bona. a. modo ē et a. modo potest non esse igit a modo potest desinere. ⁊ hec eadē non valet igit cōclusio vera. assumptum p̄batur. nā q: a. modo ē ⁊ a. modo non est. igit. a. modo desinit esse hec p̄ns est bona. igit si potest ēē. ita sicut significat p̄ antecede s potest ēē ita sicut significat p̄ consequēs. Et q: non valet p̄bat ⁊ ponat q: a. sit ista p̄positio ita ē q: a nō fuit. sed poterit non esse ⁊ esse indifferenter q: a nō erit tunc isto casu posito a nō est verum ⁊ cōsequēs falsum q: potest denūciare esse quin a nō fuit q: non potest ēē ⁊ce. q: si sequif ponatur in eē ⁊ sequitur p̄radictio. Et ad p̄bationē cū dicitur illa p̄sequētia est bona si. a. modo nō est ⁊ a. modo erit. igitur. a. modo desinit ēē igitur si potest ⁊ce. Huius dicit dñe rustice negando vobis istam p̄sequentiam.

Regesimo quarto ⁊ ultimo arguif sic ad conclusionem principālē ista p̄sequentia est bona in. c. instāti b. desinit esse alb⁹. ergo in. c. ist. b. desinit posse esse albus ⁊ hec eadē nō valet. ergo cōclusio vera consequentia tenet q: arguif ab exponentibus ad expositam. Et q: non valet p̄batur ⁊ pono q: s. sit albus vsqz ad. c. instās futurū ⁊ q: c. instans sit primū instās nō ēē s. quo posito a nō est verū q: in. c. instās nō erit s. igitur nō erit possibile ipsum esse album in. c. instāti p̄ns tenet ⁊ a nō p̄ ex casu

et quod immediate ante. c. instans erit sor. potes
 esse albus patet quod immediate ante. c. instans erit
 albus ergo immediate ante. c. instans erit
 sor. potes esse albus. Et quod prius sit falsum pro
 batur quod in. c. instati poterit. b. esse albus et ime
 diate post. c. poterit esse albus. igitur unomodo
 exponendo si erit. erit vera. Pro isto et consi
 milibus rideo negando consequentiam princi
 palis. sed dicitur sic exponi in. c. instati sor. non po
 terit esse albus et immediate ante. c. poterit esse
 albus ergo in. c. instati desinet ipse posse esse al
 bus sed ante est falsum quod in. c. instati poterit ip
 se esse albus. Ad aliam cum arguitur et c. negat an
 tecedens dicitur rustice. et tamen concedo quod in. c.
 instati erit ita quod sor. desinet posse esse albus
 post. c. et licet hoc procedat non sequitur quod . c. in
 stanti desinet posse esse albus post. c. multociens
 fallit modus arguendi in. c. instati sed in. c. instati
 erit plato albus. ergo in. c. instati erit ita quod
 sor. est ita albus sicut plato constat quod non valet
 consequentia quod sor. est albius. Quoniam erit pro
 et quod albedo platonis remittet ita quod in. c. in
 stanti erit sor. et plato equaliter albi satis eui
 denter sequitur ante est verum et consequens
 falsum quod non valet consequentia ergo et
 c. Et sic est finis istarum questionum per dei gratiam

Explicuntur consequentie Lisbari que vocan
 tur iuxta hunc text.

Incipit tractatus de propositione de se
 cundo et tertio adiacente secundum Magistram
 Blasium pellacanum

Clarius vtrum de propositione de se
 adiacente. vel tertio et si datur qua
 liter illa constituitur ad partem ne
 gatiuam prime partis quoniam breui
 sine arguitur et primo sic. Non da

tur propositio de primo adiacente. ergo non de se
 cundo. et si non de tertio. consequentia tamen tum
 quod secundum presupponit primum. tum est quod secundum
 dicitur respectu primi. et relative ad ipsum. sicut
 ante patet secundum omnes. item quia non datur pro
 positio prior non simplicior propositione de secun
 do adiacente vtpote. ergo non datur propositio de pri
 mo. preterea si datur aliqua propositio de primo
 patet que sit illa et patet nullam assignari posse
 Secundo principaliter arguitur sic. si darentur aliquae
 propositiones de secundo adiacente. maxime essent ta
 les propositiones homo est animal est. et sic de talibus con
 similibus. sed nulle tales sunt huiusmodi er
 go et cetera. consequentia patet cum maiori et minori pro
 batur. nulla predictarum est propositio. igitur et cetera.
 probatur assumptum. quod propositio categorica debet
 habere solum primum et copulam principales
 partes sui quod non est de predictis. Sed forte re

spondetur vti dicitur. quod quilibet earum habet
 primum implicite. scilicet resoluendo si est ut homo est. i.
 homo est ens. Sed contra quod quia ratione
 si est posset resolui in prima eadem et in secun
 da. neque potest assignari ratio diuersitatis.
 ut homo est ens. i. homo est ens ens. hoc autem
 est falsum. tamen quod tunc committeretur nega
 tio tamen etiam quia in infinitum. procederetur
 Confirmatur idem sic. quod tunc equipoleret
 iste propositio et ab vna ad aliam valeret conse
 quentia et contra patet tamen quod non sequitur
 rosa est ens ergo rosa est cum nulla rosa
 actu existente ante sit verum et consequens fal
 sum. tertio principaliter arguendo sic. si daretur
 et cetera. ergo vel ipsa efficeretur ex verbo pu
 re sine categorice. tunc et pure sicut. siue pro
 explicito vel ex verbo adiectio et categorice
 tunc. et sine pro explicito. Sed vno istorum
 modorum sit igitur et cetera. consequentia patet et ma
 ior a sufficienti dicitur sed probatur minor. Non
 enim primo modo quod talis oratio non esset pro
 positio. cum non esset in ea primum implicite neque ex
 plicite. Nam illud verbum est pure sicut et sine ca
 tegorice tunc non includit primum propositio
 neque est resolvable. Non potest etiam dici modo
 secundo quod eadem ratione iste essent de secundo
 adiacente. homo currit. homo disputat sol ca
 lesfacit et cetera. quod tamen non procedit. Confirmo
 eandem rationem quod vel ad talem propositionem
 fieri debet requirere et sufficeret verbum. et prin
 cipium aliorum verborum non resolvable
 aliquod prius sine pro explicito. vel verbum
 non primum sed resolvable in aliquod prius.
 purum quod non esset ibi predicatum explicitum
 non primo modo dici potest. quod tunc illa oratio
 non esset propositio. quod nullo modo haberet primum
 nec esset secundo modo. quod tunc antedictae propositio
 nes essent de secundo adiacente que tamen dicitur
 esse de tertio. Quarto principaliter arguitur
 ad eandem partem sic si questio esset vera pro
 dicta et ab omnibus nominata de secundo ad
 iacente. esset de tertio et non de secundo. ergo
 et cetera. pro assumptum. quod orationes circa quas
 mouentur questiones si est. et quid est. de qui
 bus determinatur in principio secundi poste
 riorum. dicitur ab omnibus propositiones de se
 adiacente. quod tamen ille circa quas mouetur
 questio quid est sint de tertio probatur. quia
 capta ista oratione homo est. esse quam moues
 istam questionem quid est homo. patet quod ip
 sa habet primum sine sicut ut dicitur. quod quod
 dem primum non includat in hoc verbo est imo
 est primum speciale et explicitum. ut si homo
 superadditum verbo. ergo secundum comu
 niter loquentes in hac materia. talis oratio
 est de tertio adiacente. Quod ab eis de secundo
 nominetur. In oppositum. Aristoteles
 secundo periermenias et omnes laici.

Pro declaratione. huius questionis po-
nā quatuor articulos. in primo erit vnum so-
phisma. in secūdo determinabo primā par-
tem questionis. in secūdo declarabo secūdā
partē i qua coiter alii deffecerūt. ⁊ i quarto
monebo difficultates scōz subiectā materiā.

Quātum ad primū. pono primo q om-
nis hō dicēs verū. ita q non falsū. sit sciens
materiā de insolubilibus ⁊ modo solū talis.
⁊ q omnis hō dicens falsū. ita q non verū
nihil penitus sciat de materia insolubilium.
⁊ solū talis. ⁊ iste casus dirrigat a te ad hen.
⁊ ad suisset viuentes ut suppd. Deinde po-
nas ipsi suisset cū predicto casu. q ipse solū
dicat istā ppositionē. vel ptes suas vel signa-
tū suū. Suisset nihil penitus scit d materia
insolubiliū que uocet. a. ⁊ ponas ēt ei. q ipsa
a. ppō precise significet ipsum suisset nihil pe-
nitus scire de materia insolubiliū. itē q vn⁹
suisset sic oīs suisset. ⁊ ponas ēt predicto hē.
istā ppositionē vel ptes eius. vel suū signatū
hen. nihil sit de materia insolubiliū. que uocet
tur. b. ⁊ ei etiam ponas ipsā. b. ppositionem
precise signare iuxta ppōnem suoz termino-
rum. aut pscice sicut eius termini pretendūt
cōiter. Quibus premillis icipias. a. suisset
qui iuxta opionē suam de insolubilibus. hz
totum predictū casū ei positū ad ipsum dir-
rectū admittere. q̄tumcūqz sit casus de iso-
lubili simpliciter quo ab eo admissio petas ab
eo nūquid sciat materiā insolubiliū. s. in totū
vel in partē. aut de ea nihil penitus sciat. ⁊
si respōdeat q nihil penitus scit. vel se nihil
penitus scire ⁊c. Contra qz primo sequitur
ipsū non sciētē. sed ignorātem rūdisse. taz
ad istū casum de insolubili sibi positū q̄ ad in-
terrogationē sibi factā in eodē casu. Quē igif
rūderit sicut intendebat ⁊ sicut oppinabatur
fore rūdendum. sequit q male ⁊ false rūdit.
qz aliter vere oppinatus suisset ⁊ per p̄ns ali-
quid sciuisset de materia insolubiliū ⁊ non ni-
hil ut dicebat. Confirmat hoc argumentū
sic qz si ipse nihil scit ⁊c. igif tota eius oppio
de insolubilibus est falsa. ⁊ etiā pro qualibet
pte sua. ⁊ ex p̄nti ille casus de insolubili sim-
pliciter non erat ab eo admittēdus. neqz ali-
quis alius simpliciter. ⁊ igif omnes sue rle
de insolubilibus sunt false. ⁊ oppinio hen. in
hac materia sibi opposita est uera. Et hec
oia manifeste deducunt p̄ra ipsum suisset ⁊
opionē eius. Contra questionem ēt sp̄ca ⁊
arguitur. data ab eo r̄sione antedicta. Mas
si ipse nihil ⁊c. etiā ipse dicit falsum. ⁊ non
dicit verū. vrpz per casum. sed ipse dicit. q
ipse dicit. q ipse nihil scit ⁊c. ergo falsum est
⁊ non verum. q ipse nihil scit ⁊c. Et qz
in p̄nti nō ppositio ei aliquā p̄positionem.
nec insolubilem nec aliam. sed solum cōtra

ipsum interrogatiue procedo ⁊ ita ipse respō-
det p orationes coniectiuas uel infinitiuas
que non sunt ppositiones insolubiles. s. sūt
signata ppositionum. ideo non potest ipz fu-
gere argumentum. nec solum sequitur duo
p̄dictoria ēē simul falsa. sed eandem r̄sio-
nem suā esse verā ⁊ falsam. qd tamen ipse p
magno incōuenienti reputaret. Si uero su-
isset in principio rūderet se scire materiā i-
solubiliū in totum. s. uel in partem. Contra
tunc sequitur eo casu ipsū dicere verum. et
non dicere aliquod falsum. ⁊ ita sequitur pri-
mo q dicit aliud q̄. a. ⁊ quam eius partes.
et quam eius signatum cum dicat eius con-
tradictorium. ut se scire aliquid ⁊c. ⁊ igitur
procedit contra casum ab eo ad sumum. itē
si dicit verū ⁊ non dicit aliquod falsum. cum
nō dicat nisi. a. vel eius ptes. ⁊ intelligas in
casu sic negatiue sumptas uel eius signatū
sequitur q omnia predicta sunt uera ⁊ p cō-
sequēs verum ē ipsum aliquid scire de ma-
teria ⁊c. ⁊ ipsum ēt vel penitus scire ⁊c. qd
iplicat p̄dictionem. item sequit q. a. vel
saltem suum signatū ⁊ suū contradictorium
sunt simul uera. ⁊ non solū sequit q duo con-
tradictoria sint simul falsa. itē sequit q eadē
oratio simul ē uera ⁊ falsa. aut tanq̄ signus
aut tanq̄ signata que omnia etiā secūdū su-
isset sunt maxima incōueniētia. Quibus ita
contra suisset agitatē mō ad hen. descēdas
⁊ erit hoc sophisma ppositū. ⁊ petas igitur
ad hen. primo si totū casum predictum sibi
positum admittit vel non. si enim admittit
ille casus est de insolubili simpliciter. igif nō
admittēdus. tenendo regulam suā de insolu-
bilibus. s. q vnus casus de insolubili simpli-
citer. ē admittendus et antecēdēs etiā p̄ p̄
istā dictionē exclusiuā p̄cise. appositā in cau-
ut q. b. ppositio precise significet sicut eius
termini pretendūt. Sed secūdum regulam
suā in tractatu suo non addēdus ē casus. in
quo ponit ppositionem insolubile signare p̄-
cise sicut eius termini cōiter pretendūt. quia
talis ppositio ēē insolubilis simpliciter. q̄
predictū casum nō dz admittere. Sed forte
ad hāc rōnem rūderet hen. pur admittendo
casum predictū et negādo q sit casus de insolu-
bili simpliciter. qz sicut ipsemet fatet in tra-
ctatu suo regula ante allegata de formatiōe
casus de insolubili simpliciter ē itelligēda i
spu dīo et nō in spū cōposito. vñ bñ stat ipaz
b. ppōnem ante casū. et p̄m cōem intellectū
significasse p̄cise hōiem ēē animal rōnabile.
vel aliquid aliud. et q igif et sui termini cōi-
ter pretendāt. et talis casus non ēē de insolu-
bili simpliciter. Sed si positum suisset. b.
ppositionem precise signare hen. nihil peni-
tus scire. etc. ēē casus de insolubili simplr

et ita non addendus. Quodmodum ponebat in casu
 directo ad suum. Sed contra si hac de causa pre-
 dicta causam admittit. tunc ita procedat interro-
 gatiue contra ipsum. sicut prius procedebat con-
 tra suum. vel fiat casus de insolubili sibi quid
 ut ponendo in illo casu. b. propositione significa-
 re ben. ipsum nihil penitus scire de materia in-
 solubili non ponendo si precise deinde arguat
 et querat ut supra. et deducet ad maiora incon-
 ueniencia. et si ipsum quod scilicet. Item ultra illa me-
 dia proponat sibi in forma. b. propositio. et nunquid
 sit vera uel falsa. et quod in illo casu. b. propositio est
 solubilis sibi quid etc. sequitur sibi tertia riam
 sua. sicut tractatus ipse habet procedere. b. et nega-
 re. b. est verum. Si igitur aliter responderet proce-
 dit contra regulas suas. Si uero sic responderet con-
 tra ipsum arguas sicut primo. quod concedendo et
 negando. b. est verum ipse dicit aliud quod. b. et su-
 as partes. et est quod suum significatum. et igitur proce-
 dit contra causam ab eo adsum. Item si procedit
 ipsum. b. diuidendo in ipsum esse falsum. hoc est quod. b.
 significat sibi significata copulative iuncta et
 quod sibi est falsum. dicit. b. est falsum. nam si primum
 et primum diceret ab eo in nullo casu esset
 falsum. ut ben. nihil penitus scire etc. ergo ipse
 habet procedere se scire materia etc. et per conse-
 quens se dicere verum et non falsum. et cum non di-
 cat nisi. b. habebit procedere. b. est verum quod est con-
 tra rationem. et contra regulam suam. tunc eius si
 procedit. b. ratione significati primi. et non ratione se-
 cundi. ergo procedit se nihil scire. Confirmatur
 ipse dicit. b. et. b. est falsum. ergo dicit falsum
 ergo nihil scit de materia etc. quia tenet per
 casum. Propterea admissio casu predicto et pro-
 posita ei. b. propositione arguit sic. b. propositio
 est falsa et non sequens. ergo neganda quod sit ista per
 ipsum. quod sit in partis uel non sequens propositio.
 quod ex toto illo casu non sequitur ben. nihil sci-
 re etc. uel deum esse. sicut stat eam esse falsam
 et copulative significare. Ex quo manifeste in-
 fero contra ben. et contra regulas suas. quod nihil
 uellit procedere in rei ueritate et non tamquam sibi
 sequens. sed potius tanquam uerissimum et imperti-
 nens se nihil scire penitus etc. sed se esse ignoran-
 tem hanc materia ipse admissio illo casu et pro-
 posita sibi. b. debet negare. b. et concedere. b.
 est verum et non sibi dicens. b. in tali casu signi-
 ficare diuisione. nec termini eodem modo pretendunt
 uel deum esse. uel se etiam scire materia in-
 solubili. uel aliquod aliud uerum quodcum-
 que sit illud. Et hoc utputo. et tenere in medio
 consistit et non ad hoc primum sophisma. quod quod
 hoc et non mera sit pro parte contra ben. ut
 mihi similiter ponentem regulas suas de iso-
 lubilibus cum casu obligatorio. et tamen non
 habendo debitum secundum ad regulas obliga-
 tionum sicut ego habeo. et sicut habere oportet etiam
 ad ordinem proponendi. ideo bene concedo quod

in isto casu si uariet ordo proponendi est aliter
 respondere dum et sicut ipse respondet quia
 tamen ipse ponit tertia regulam suam tanquam uel
 quicumque ordo obfuetur. ideo dico quod regula
 sua est ista. et exemplum positum ab ipse per uer-
 rificationem illius regule non est generale. nec
 sufficiens. ideo admissio casu petitur ab eo non
 quid sciat materia insolubili uel non debet
 concedere tamquam uerum et non repugnans se
 scire dictam materia. et negare tamquam sibi
 et non sequens se nihil scire de ea etc. admis-
 sio dicto casu nulla ratione cogitur se nihil sci-
 re etc. sed debeat procedere. b. est uerum ut pri-
 us dicebatur. et tamen debet absolute nega-
 re. b. et ita respondetur totaliter modo contrario
 regule sue. Dico igitur quod non sit admittendus
 casus de insolubili simpliciter ut ipse di-
 cit. tamen admissio casu de insolubili sibi quid
 admittendus est ordo proponendi. et ita est ha-
 bendus recursus ad regulam obligatoriam
 et secundum eas est respondendum. tu igitur
 studens ex his intelligas rationes ad predicta

Quantum ad secundum articulum quod
 nis reperiuntur diuersi modi diuidendi. postpositum
 istam questionem aliqua est propositio de se-
 cundo adiacente et aliqua de tertio. istam con-
 clusionem declarant. et primo primam partem
 omnis propositio debet habere sibi et per se
 principales partes sui et hoc loquendo de pro-
 positione categorica. quod solum de ea est sibi
 in proposito cum igitur aliqua propositio ca-
 thegorica habeat solum sibi et copulam expli-
 cite sequitur quod illa non habet explicite nisi
 duas partes principales. et per consequens
 est de secundo adiacente. quare prima pars
 conclusionis redditur manifesta. secunda ar-
 guitur sic aliqua propositio categorica habet
 omnes tres partes principales explicite. igitur
 talis est de tertio adiacente. quare tota
 conclusio uera. ista opinio concederet hec cor-
 relaria ex sua conclusione sequentia. quod tam
 ista propositio homo currit. quam ista propositio
 homo est. est de secundo adiacente. patet quod
 tam prima quam secunda habet in secundas
 partes explicitas. et caret preterito expli-
 cito. secundum cor. et quod tam ista propositio homo est
 ens in quam resoluitur illa de secundo adia-
 cente homo est quod ista homo est albus est de
 tertio adiacente. patet quod tam in prima quam
 in secunda est predicatum explicitum. tertium
 cor. per accisionem in proposito debemus interrogare
 patem principalem explicitam in propositio

Secunda opinio. conclusionem ponit
 antedictam. sed causa alio modo verificat nega-
 cor. illius prime opinionis. primam igitur partem
 conclusionis sic probat aliqua est propositio
 categorica cuius uerbum est si est. et non
 habens pro se nisi si ens. principaliter tertia

explicite uel implicite, igitur talis est de secundo ad
 iacete igitur tota conclusio vera. Ex cuius pro
 batione cor. sequitur quod per secundum adiacens de
 bemus intelligere li est uel suum participium dum
 probatur. Et per tertium adiacens debemus intel
 ligere quod aliud primum speciale supraditum
 illi uerbo est implicite uel explicite. Sequitur
 secundo quod tam ista homo est ens, quam ista homo est, est
 propositio de secundo adiacete patet quod tam in
 prima quam in secunda probatur solum li ens implici
 te uel explicite. Sequitur tertio quod quelibet
 istarum est de tertio adiacete ens est homo, siue
 li ens teneatur participialiter siue non homo est
 animal, homo est albus, homo currit, homo
 disputat et sic de aliis, patet quod in qualibet pre
 dictarum probatur primum speciale, uel aliud
 a li ens. Et illi uerbo est supraditum implicite
 sicut in primis tribus et explicite sicut in aliis
 uel explicite sicut in aliis duabus ultimis, et
 licet ista opinio sit magis communis et ma
 gis rationalis et ueritatis propinqua quam prima op
 inio, adhuc tamen est insufficiens. Tertia
 opinio, predictae conclusioni assentiens aliqua
 tantum in declaratione discrepat a predicta pri
 ma enim parte sic declarat, aliqua est propositio
 in qua ponitur hoc uerbum est sine predicato
 explicito, igitur aliqua est de secundo adiacete
 secunda pars sic arguitur, aliqua est propositio in
 qua uel ponitur aliud uerbum quam illud uerbum est et est
 ei equipolens, uel in qua ponitur hoc uerbum est
 cum predicato explicito, quodcumque sit illud pre
 dicatum, igitur tota conclusio vera. Ex ista
 opinione sunt correlarie quod solum tales pro
 positiones homo est, animal est, ens est, et sic de
 aliis similibus, sunt de secundo adiacete,
 patet quod in talibus propositionibus, est solum illud
 uerbum est sine predicato explicito. Sequitur
 secundo quod tam ista, homo est ens, quam ista homo
 est albus, homo est animal, homo currit, est
 de tertio adiacete patet quod in qualibet predi
 ctarum, uel est predicatum explicitum, uel est aliud
 uerbum a li est, ut in ultima. Sequitur tertio,
 quod per secundum adiacens debemus intellige
 re li est positum in propositione sine predica
 to explicito, et per tertium adiacens debemus
 intelligere aliud predicatum ab isto uerbo est
 aut explicite, aut implicite, per quod implicite
 non sit li ens, sed bene explicite. Qui tamen
 laici et antiqui nescientes assignare causam,
 et radicem quare dicitur secundum adiacens
 uel, tertium dicitur ulterius, quod licet facta opinio
 eis magis placeat, tamen quod ille locutiones,
 propositio de secundo adiacete, propositio de tertio
 adiacete, sunt locutiones uoluntarie, et sine
 aliqua ratione, seu ad placitum ideo sunt uaria
 quid nominis terminorum, quelibet dicitur
 opinionum potest equaliter sustentari. Ita

enim inquit messinus. Sed mihi videtur
 una cum aliis, hoc ex debili intellectu dixisse.
 Quarta opinio, est in conclusione con
 uenit cum predictis, sed in probatione sumit
 ad fundamentum et satis collatum, et val
 de conuenit cum opinione secunda, ideo hec
 magis mihi placet quam aliqua aliarum predi
 ctarum, licet non etiam in totum satisficiat
 et est opinio Boetii, in commento secundum
 quem conclusio premissa sic declaratur, ali
 qua est propositio in qua li est, non predicat
 nisi quod in se ipso, id est, in eo inclusum est, puta
 li ens, et tunc est de secundo adiacente, et ali
 qua est in qua li est, predicat aliquid quod non est
 in eo, et talis propositio est de tertio adiacen
 te, igitur conclusio uera. Ex ista opinione
 sequitur primo, quod tam ista homo est, quam ista
 homo est ens, est de secundo adiacente, et tam
 illa homo est animal, quam ista homo currit,
 est de tertio adiacente, prima pars patet quod
 tam in prima quam in secunda, non probatur
 li quod est, in li est, secunda pars etiam patet
 quod tam in una quam in alia probatur aliquid
 quod non est in li est. Sequitur secundo quod si
 cut in aliqua propositione de secundo adiacen
 te li est tenetur categorice et adiectiue,
 ita ut non sit pro, tunc primum et principi
 um aliorum uerborum, sed potius resoluatur
 in suum participium, et uerbum prius eo et
 in aliqua alia teneatur sine categorice et
 substantiue, ita ut pro, tunc sit primum uer
 bum et ce, ita etiam est aliqua propositio de
 tertio adiacente, in qua li est tenetur primo
 modo et aliqua alia in qua li est tenetur modo
 secundo, prima pars correlarii patet quia in
 prima homo est, li est tenetur modo primo,
 quia aliter ista propositio non haberet primum
 et in ista homo est ens, tenetur li est modo se
 cundo, quia aliter in resoluendo procederet
 in infinitum. Sed utraqque est de secundo ad
 iacente, igitur prima pars correlarii uera, se
 cunda pars etiam patet, quod in ista homo est
 albus li est tenetur modo primo, ut dicendo
 homo est albus, id est, homo est ens album et in
 ista homo est animal li est tenetur modo se
 cundo, quod ibi predicatum est nomen substan
 tiuum, et substantiale subiecto, ideo non licet
 resoluere, dicendo homo est ens animal, sed
 utraqque est de tertio adiacente, igitur totum
 correlarium uerum. Sequitur tertio quod per
 secundum adiacens debemus intelligere pre
 dicatum existens in li est ut li ens. Et per ter
 tium adiacens debemus intelligere quod uis
 aliud predicatum, et non existens in eo, corre
 larium patet ex predictis. Tamen nota quod
 licet putem hec fuisse de mente Boetii, tamen
 non nimis clare, ponit hanc homo est ens.

est de secundo adiacente. quod tamen in principio correlarie dicebatur. His itaque opinionibus premisis. ego respondeo breuiter ad hunc articulum seu ad primam partem questionis concedo conclusionem antepositam in ea enim conuenio cum aliis opinionibus sed non in earum fundamentis neque in declarationibus suis. neque etiam in suis correlariis. ipsam igitur conclusionem deduco. quia ista propositio homo est. est de secundo adiacente. et ista propositio homo est albus est de tertio. igitur tota conclusio uera. consequentia nota cum antecedente. Qualiter autem ego assignem rationes et causas accidentium propositioinum. et que sunt de secundo adiacente et que de tertio in sequenti articulo declarabo. Quantum igitur ad tertium articulum. notatur primo quod licet accidens ut ad propositum spectat. potest tripliciter referri et ad tria comperari. primo ad intellectum. secundo ad ordinem entium. tertio ad propositiones. Exemplum primi. ut conceptus mentalis patet quia adiacet intellectui et diuidendus est in diuersa accidentia secundum ordinem suum ut patebit. et etiam secundum talem ordinem erunt ex consequenti ordinandi termini uocales uel scripti conceptibus illis correspondentes. Exemplum secundi ut licet ens ens quod dicitur uel quiditas et ens accidentale. patet quia secundo adiacet. primo pro quanto ei superaddit et ita tertium secundo primum et est adiacens. tum quia adiacet in totum. tum quia de secundo et de tertio predicatur uere aut principaliter ut de substantia. aut secundo ut de accidente saltem in concreto. Exemplum tertii ut pars principalis propositionis in ipsa propositione. Notandum secundo quod adiacens respectu intellectus diuiditur in tria adiectiua. Primum enim adiacens appello conceptum uia originis in intellectu prius formatum et ita prius ei adiacentem siue sit conceptus singularis ut quidam putant siue simplex quiditas specifica ut alii uoluerunt. siue alius conceptus. hoc enim est intelligendum in tertio de anima et aliquo aliter etiam in primo. Secundum autem adiacens appello quemuis alium conceptum. directe tamen aspectu formatum. et ita intellectum non primo. sed uia originis ei secundo adiacentem. Et tertium adiacens nomino quemuis conceptum non directe. sed per reflexam apprehensionem in ipso intellectu formatum. Et licet iuxta hanc imaginationem meam possem ordinare adiacentia propositionum

tamen quia prolixum esset premitto. Adiacens respectu propositionis etiam diuiditur in diuersa adiacentia. et solum hoc est illud quod consideratur communiter ab aliis opinionibus quas supra ordinate recitavi. Et contra quas et earum insufficientiam non aliter in presenti arguo. nisi per argumenta adducta superius ante oppositum questionis maxime procedentia contra ipsas. In eo eis opinionibus relictis. nota tertio quod adiacens respectu ordinis entium. quod magis ad meum propositum. traho. imaginor diuidi in tria adiacentia scilicet primum secundum et tertium. Primum adiacens dico esse licet. uel licet in eo includitur. est enim primum quia consimilium et transcendens. tum etiam quia nulli alteri superaddit. sed sibi a quolibet alio superadditur. et tum quia est adequatum obiectum intellectus. etiam quia in alia diuiditur in ipsum uero nihil. Secundum uero adiacens dico esse principale significatum huius termini ens. ut est substantia uel quiditas. patet quia cum licet ens primo et principaliter significet substantiam. erit substantia uel quiditas immediatum superadditum enti et in immediate adiacet primo adiacenti. quare secundum ordinem substantia. uel quiditas. erit secundum adiacens. Tertium uero adiacens est ens accidentale seu accidens et presertim in concreto. patet quia tale accidens non primo sed secundo. adiacet primo adiacenti. id est enti communissimo. quia ratione secundi adiacentis scilicet substantie. Nam quia substantia est alba. ideo ens est album et ita etiam per licet ens non primo. sed secundo significatur. patet igitur quod licet ens est primum adiacens de quo alii nullam mentionem fecerunt. substantie. uel quiditates sunt secunda adiacentia. et accidentia presertim in concreto sunt tria adiacentia. Ex quo correlarie sequitur. contra aliquos quod licet est sine categorematice. et pure substantiue tentum non est appellandum adiacens scilicet ipsemet. licet ponatur in propositione de adiacente. patet quia quando sic tenetur non resoluitur in licet ens. nec significat. sed solum copulat. Notandum itaque quarto quod predicationum quedam est identica ut illa in qua extrema sunt equalia et consimilia et aliqua non identica ut illa in qua extrema non sunt equalia uel consimilia. Item predicationum non identicarum quedam est substantialis. et quedam accidentalis. exempla earum sunt ma

nifesta. His tamen subiungo quod sunt substantia aliquando induit modum accidentis. ut quando consideratur per modum dicibilis de altero v3 secundo posteriorum. ita et accidens aliquando induit modum substantie ut sumptum in abstracto et per modum diffinibilis sub ratione entis absoluti

His notabilib⁹ premisis pono aliqua documenta in hac materia per modum regularum. Prima regula est hec. Cuiuscunque propositionis cathogorice extrema ut subiectum et predicatum sunt consimilia omnino et equalia adiacentia denominationis illius propositionis quo ad adiacens est ab illis extremis sumenda. Regula patet. quia propositio est de tali uel de tali adiacente tanquam de tali uel de tali eius termino seu parte. Cum igitur ambe partes sint consimilia adiacentia erit ista propositio consimilis adiacentis cum illis extremis denominanda. Ex illa regula correlarie infero primo quod quelibet illarum propositionum est de secundo adiacente. que tamen essent secundum omnem aliorum opinionem de tertio. sortes est. homo est homo. homo est animal rationale. asinus est asinus. homo est asinus. et sic de aliis consimilibus.

Correlarium patet ex regula. quia in qualibet predictarum propositionum ambo extrema sunt secunda adiacentia. quia termini substantiales. quare et propositiones etiam erunt de secundo adiacente. Infero secundo quod quelibet illarum est de tertio adiacente. album est album. calidum est calidum. currens currit disputans disputat. album mouetur et sic de talibus. Correlarium patet ex regula sicut precedentis.

Secunda regula est. quod cuiuscunque propositionis cathogorice extrema sunt dissimilia seu inequalia adiacentia ut gratia exempli vnum extremum sit primum uel secundum adiacens. et reliquum tertium. Denominatio illius propositionis quo ad adiacentia est a posteriori sumenda adiacente. ut gratia exempli a tertio. siue illud posterius adiacens sit in propositione subiectum. siue sit predicatum. Et quia hec est regula a me posita et non est conclusio. ideo non oportet probare. Nam regule non probantur. sed per eas probantur alia. Ego tamen eam aliquantulum persuado. Nam posterius adiacens respectu prioris adiacentis ut

secundum respectu primi. et tertium respectu secundi est sicut forma. et est que super additum priori adiacenti. Cum igitur a forma vel se habente per modum forme sit magis sumenda denominatio. sequitur regulam esse rationabiliter positam. Idem quia regulam habentur fundamenta operum huius materie. Saluant dicta Aristotelis cum intentione sua. patet locutiones eius. et ab omnibus aliis usitatas et auctenticas non esse solum uoluntarias et sine fundamento. ut illi dicunt qui certe ignoranter loquuntur. Et ita patebit per correlaria defectus aliarum opinionum. Ex hac igitur regula primo sequitur quod quelibet illarum est de secundo adiacente. homo est. animal est. homo est ens ens est animal. Correlarium sequitur ex regula et de duabus primis conceditur ab omnibus. de duabus secundis conceditur ab opinione secunda. Et patet etiam a quarta. de aliis autem duabus ultimis probatur. quia in qualibet illarum ponitur primum adiacens ut pro subiecto. et secundum adiacens scilicet pro predicato. Sed a secundo adiacente tanquam a posteriori et formali respectu primi est sumenda denominatio. igitur et cetera. Sequitur secundo quod questio si est et questio quid est de quibus agitur in principio secundi posteriorum sunt circa propositionem de secundo adiacente. Correlarium patet. quia questio quid est est circa huiusmodi propositiones. homo est. animal est. ut querendo quid est homo. quid est animal. Et questio si est est circa huiusmodi propositiones homo est animal est. que omnes sunt de secundo adiacente ut patuit ex precedenti correlario. Et nota quod omnes alii licet uoluerint propositiones circa quas mouentur ille quoniam ut si est. et quod est est de secundo adiacente tamen ex alia parte dixerunt illas propositiones circa quas mouetur questio quid est. ut est. homo est animal. et sic de aliis esse de tertio adiacente. ut quia in qualibet earum est speciale predicatum explicitum et superadditum uerbo. et ita ipsi sibi ipsis contradixerunt. Sequitur tertio quod quelibet illarum est de tertio adiacente homo est album homo currit. album est homo currens est homo. et sic de consimilibus. Correlarium patet ex regula. nam in qualibet predictarum ponitur vnum extremum. tertium adiacens licet coniungatur secundo.

sed denominatio debet fieri a posteriori adiacente et formaliori. igitur correlarium sequens. Sequitur quarto quod est iste propositioes sunt de tertio adiacente ens est album. ens currit album est currens est calidum est et sic de aliis correlarium patet ex regula de primis etiam duabus etiam alii concederent. Alie et tres ultime dicerent ab omnibus aliis de secundo adiacente utrumque tamen sunt de tertio per ex rla et est probatur quod in qualibet eorum est extremum unum tertium adiacens ut sub 3. 13 reliquum extremum .i. predicatum sit primum adiacens. sed a posteriori adiacente predicari a tertio respectu primi est fienda denotatio igitur et ce. Item rationale est quod propositioes oio convertibiles et oio equipolentes pertineant ad idem adiacens. sed ille due album est et ens est album sunt huiusmodi et secunda est de tertio adiacente correlarium patet ex rla et est conceditur ab aliis. Dicta autem in his regulis et maxime in correlariis istius rle manifeste colliguntur ex dictis aristotelis in principio secundi per armenias ubi ipse exemplificans de propositioibus de secundo adiacente assignat solummodo propositioes de terminis substantialibus. et habentes predicatum speciale et explicitum. et circa eas mouetur quod quid est ut est homo non est homo. est ois homo non est ois homo. Et exemplificans de propositioibus de tertio adiacente solum assignat propositioes habentes aliquod extremum accidentale. ut homo est iustus homo non est iustus circa quas mouentur quodones quia est et quid est. nunquid autem datur propositio de primo adiacente licet partim pateat ex regulis tamen in sequenti articulo dicitur. Quatum igitur ad quartum articulum questionis pro maiori declaratione et confirmatioe eorum que dicta sunt in articulo immediate precedenti moueo aliquas difficultates quarum prima est hec. Utrum datur propositio de primo adiacente. quod non patet per communiter loquentes. quod sic arguitur primo. quia propositio de secundo uel tertio datur. ergo illa de primo. Item datur propositio in qua non ponitur aliquod extremum alterius adiacentis a primo igitur et cetera.

Ad hanc difficultatem respondeo quod sic ut rationes adducte declarant. et sunt tales propositioes ens est et ens est ens. hoc etiam patet per regulam primam precedentis articuli. Secunda difficultas est utrum de tur propositio de quarto adiacente.

Ad difficultatem respondeo quod non. et ratio quia omnes termini adiacentes sunt transcendentes vel substantiales vel accidentales. et ita sunt primi adiacentis vel secundi vel tertii que similiter et propositioes. et ita

non datur propositio de quarto adiacente.

Tertia difficultas. utrum tales propositioes. chimera est imaginabilis. antichristus est possibilis. adam est mortuus sit de aliquo adiacente. Respondeo ad difficultatem quod sic quia earum subiecta pertinent ad secundum adiacens et predicata ad primum ut patebit statim. quare etiam propositioes ille sunt de secundo adiacente. Et si diceretur. chimera est significatum. et ideo non significat substantiam neque accidens. Respondeo quod hoc non obstante significat tamen significatum imaginarium se habens ut apprehensum ex communi intellectu per modum substantie. Quarta difficultas postquam non dantur plura adiacentia propositioinum quam predicta tria. Queritur utrum iste propositioes sint alicuius adiacentis. Item si alicuius sunt nunquid sint primi uel secundi uel tertii imaginabile est imaginabile. intelligibile est intelligibile. possibile est possibile. et uidetur quod nullius adiacentis sunt. quod non primi nec secundi nec tertii. nam cum earum extrema sint termini ampliores ente uel quod si ens sequitur quod nullum eorum enti superaddit et per consequens non pertinet ad secundum adiacens nec ad tertium pariter nec ad primum. postquam non adquiretur enti. sed se extendunt ultra ipsum. Ad hanc difficultatem ego respondeo quod omnis terminus significatiuus aut est si ens uel si sibi adequatum. aut est terminus communior et amplior quam si ens. aut est terminus minus communis et minus amplius quam si ens ac ei superaddens. Si autem si ens est sibi adequatum. patet ex dictis quod est primum adiacens. et quia non datur prius primo sequitur quod si est terminus communior et amplior quam si ens ut sunt termini positi in predictis propositioibus. ut si imaginabile. intelligibile et possibile dici debet solum primum adiacens. quare et predictae propositioes sunt de primo adiacente. Sed si est terminus minus communis. et minus amplius quam si ens. tunc pertinet ad secundum adiacens uel tertium. Quinta difficultas est utrum iste propositioes sint de tertio adiacente. album est. calidum est album. est calidum quod sic patet per antedicta quod non arguitur quia sunt de secundo adiacente. et non de tertio. consequentia nota et antecedens probatur. nam circa primas duas mouetur quod quid est. ut dum queris quid est album. quid est calidum. Ad hanc difficultatem respondeo quod sunt de tertio adiacente ut patuit. Et ad rationem in oppositum quod albi uel calidi esse tanquam accidentis in concreto est alteri inesse. uel alteri ac

accidentaliter denominare. id querendo si album uel calidum est est querere proprie si alteri inest uel altere accidentaliter denominat. quia hoc est proprie querere quod est et non si est nisi per quanto quod est potest reduci ad si est. Item albi uel calidi tanquam concreti accidentalis non est proprie definitio sed sit quoddam quid nois. ideo albi uel calidi non proprie est quod. quid est terminabilis per scilicet definitiuam de qua quod agitur in principio secundi posteriorum ubi per quanto quod per quid habet reduci tandem ad quodnem quid est. Est igitur querere quid est album est proprie querere propter quod est album. Secunda difficultas utrum iste propositiones. albedo est ens est albedo ens est caliditas sint de tertio adiacente uel potius de secundo. quod sint de tertio per antedicta. quia termini sui sunt accidentales sed sint in abstracto. Quod sint de secundo adiacente probatur circa dictas propositiones mouentur quodnes si est et quid est et non quia nec per quid est. igitur tunc probatur assumptum nam in predictis propositionibus illi termini albedo et caliditas sunt. et sumuntur in abstracto sub rationibus absolutis et prout sunt inducunt nomen substantie et non accidentium in concreto aliis inherentiis ac et illo modo sunt proprii. diffinibiles ut per propria genera et essentialis diffinitio proprii proprii predicantur predicati qualitatis igitur tunc.

Ad hanc difficultatem respondeo et pronuncie probabiliter sic quod sicut substantia aliquando induens nomen accidentis tamen uere et proprie est substantia et ipsa non est neque fit accidens licet pro tunc teneat locum accidentis. ita accidens quantumcumque aliquando teneat locum siue induat nomen substantie. tamen uere et proprie est accidens et non est proprie ea neque fit substantia licet pro tunc aliquo modo se teneat et consideretur per modum substantie. quare et predictae propositiones ex talibus terminis constitute sunt proprie et principaliter de tertio adiacente sed aliquando possunt considerari per modum propositionum de secundo uel earum locum teneant. Possent etiam ad hanc difficultatem responderi quemadmodum alias circa principium secundi posteriorum dixi. Sed haec responsio pronuncie sufficit. et haec similiter sufficiant de quarto articulo.

Ad rationes ante oppositas questionis adductas respondeo. primo ad rationem primam quod dantur propositiones de primo adiacente ut ego declarauit et patet et que sunt ille. et quando dicebat ulterius quod non datur propositio simplicior neque prior tunc dico quod sicut liens quod est primum adiacens est communius et prius substantia que est secundum adiacens et est accidente quod est tertium adiacens. ita et propositio formata ex conceptibus entis communissimi est prior et quodammodo simpli-

cior propositionibus de secundo adiacente. et est illis de tertio. Ad secundam rationem principalem respondetur concedendo illas esse de secundo adiacente homo est et animal est. et ulterius dicitur quod habent predicatum licet implicite. Et ad rationem in contrarium respondetur negando consequentiam quia in illa homo est si est tenetur cathegorematicae. et ibi probatur quare sed ipsum resoluitur in suum participium sed in illa homo est ens si est tenetur sine cathegorematicae. et ibi non predicatur sed copulat ideo non licet ibi ipsum resoluitur. Deinde ad confirmationem dico concedendo istam consequentiam rosa est ens ergo rosa est tenendo in antecedente si ens principaliter et non ampliatine ultra si est. Ad tertiam rationem principalem cum confirmatione sua respondeo quod in aliquibus propositionibus de secundo adiacente si est tenetur sine cathegorematicae et substantiue et in aliquibus tenetur cathegorematicae et adiectiue. ut patet ex dictis. Et quandoque dicebat quod eadem ratione ille essent de secundo adiacente homo currit et homo disputat respondeo negando consequentiam. Ad quartam rationem principalem patet responsio per secundum correlarium secunde regule et haec de quodne illa.

Explicit tractatus de propositionibus de secundo adiacente scilicet magistri blasi um pellachanum. Laus deo.

Ad egregios artium studentes subtilis quodstio de suppositione predicati istius propositionis nullus homo est quilibet homo.

On mediocre mihi solatium adhibuistis viri excellentissimi dum ad me tanquam arbitri eodem accessistis. ut eam quodnem iter nos ortam de predicato sedare quam subtilissimis fundamē-

tis et innumerabilibus argumentis vestris magno pere conturbastis. Ex hoc profecto iudicium possum apte sumere a vobis me plurimum diligere et amari mirificeque colique me unum coalterne pacis iter vos compositores decreuistis ex tanta doctissimorum studentium corona quorum quilibet non ad haec modo. uerum ad maiora sufficientior nemo sane mentis dubitabit appellare. Quare decernens vestris morem gerere mandatis meipsum subicio. non tanquam his aptum uerum ut qui amore conuocantis subintrat. qualis diaconus ille qui ut patris religionis sue precepta suscipet noua populo ut predicare coactus est ascendere sedem. Accipite ergo meam hanc sententiam maturissimis iudiciis vestris succumbentem. quam equo animo suscipite ex qua si forte quicquam extortum enucleaueritis. id ipsum

veram mutam et incredibile in me benivolentiam ingeniorum vestrorum perspicuitate ad veram sententiam redigi debere iam hercle non in merito mihi suasi.

Veritur utrum predicatum huiusmodi velis nullus homo est quilibet homo determinate supponat. Negatiue arguitur sic. primo si predicatum supponit determinate sub ipso sed descendere disiunctiue sit g^o rce. p^ona nota. q^o n^o liceat p^obo sic. q^o aliter non poterit fieri descensus nisi hoc modo nullus homo est quilibet homo et isti sunt omnes homines g^o nullus homo est iste homo vel nullus homo est iste homo et sic de singulis. sed sic descendendo est a^ons est v^oer et consequens s^ol^om. ergo non sed descendere. q^o at a^ons siue v^oer clare p^o sed falsitas p^ontis arguitur sic. p^ons est disiunctiua cuius quilibet pars est si a ergo rce. Secundo arguitur sic si predicatum stat determinate per aliquo homine signetur ille et quocumque signato pro illo reddat s^ola. q^o t^om non est v^oer. v^oer p^o per eius p^odictorum et singulares eius ergo rce. Tertio si stat determinate sequetur ipsam esse falsam p^ons est inconueniens v^oer iam dictum est. et proba p^onam q^o optime et simpliciter conuerteretur in hanc. aliquis homo non est aliquis homo cum esset transpositio sibi in predicatum et conuerso manente eadem qualitate et quantitate terminorum seu suppositione ut solet glosari r^ola de conuersione simpliciter et hanc p^ouersionum vtilior et simplex sit v^oer si vna est vera et reliqua et e contra cum at conuertens sit falsa v^oer illa aliquis homo non est rce. ergo et conuersa q^o principaliter fuit arguendum. Quarto principaliter ad questionem arguitur sic. quicunq^o sunt due v^oles p^orie in figura et predicatum affirmatiue supponit confuse t^om predicatum negatiue supponit confuse distributiue ergo non determinate et sic est in p^oposito. q^o predicatum huiusmodi velis affirmatiue supponit quilibet homo est quilibet homo distributiue g^o p^ofuz h^o v^olis affirmatiue nullus homo est quilibet homo in figura sibi p^oriantis supponit confuse t^om ergo non determinate. Quinto et ultimo arguitur contra fundamentum super quo fundantur opiniones ad dicendum q^o stet determinate. Et arguitur sic. ratio propter quam aduersarius vult q^o stet determinate est q^o sup ipz predicatum adueniunt duo signa quorum quodlibet habet vim distribuendi. Sed ista ratio non valet q^o dicendo nullus homo non est animal predicatum stat confuse tantum ut patet per equipotentem. et tamen super ipsuz adueniunt duo signa quorum quodlibet habet vim distribuendi ergo rce. Oppositum autem probando q^o supponat determinate. q^ocuq^o duo signa non negatiua h^ontia vim distribuendi immediate cadentia cum virtute sua su-

per aliquem terminum eorum confusionis capax illa sese taliter impediunt q^o faciunt ipsum terminum determinate supponere hoc in sequentibus apparebit. Sed si est in proposito q^o supra predicatum cadunt talia duo signa ergo determinate supponit. Secundo et apertius semper predicatum velis negatiue et sue singularis eodem modo supponit ut patet inductiue. sed sic est q^o predicatum singularis negatiue iste homo non est quilibet homo determinate supponit ergo et predicatum huiusmodi velis negatiue nullus homo est quilibet homo determinate supponit.

Confirmatur maior per rationem sic. idem est predicatum vniuersalis negatiue et sue singularis et qualiter virtus confusiva coniungit ipsam in v^oer taliter etiam confundit ipsuz in singulari ergo rce. Tertio sic aut determinate supponit aut confuse tantum mobiliter per sufficientem diuisionem non confuse tantum mobiliter ergo determinate. probatur minor nam si sic sub ipso liceret descendere ad omnia sua supposita disiunctim. consequens falsum probatur quia illa consequentia non valet nullus homo est quilibet homo et isti sunt omnes homines ergo nullus homo est hoc vel hoc vel hoc. patet q^o a^ons est v^oer et p^ons falsum. falsitas p^ontis arguitur ut q^o quilibet homo est hoc vel hoc homo ergo non nullus homo est hoc vel hoc homo p^ona nota q^o oppositum p^ontis non stat cum antecedente ex quo est sibi p^orium in figura. a^ons at arguitur. nam quilibet homo est homo et isti sunt omnes homines. ergo quilibet homo est hoc vel hoc homo et sic de singulis ergo et ce. Et si diceretur sicut forte silem dabo r^onsionez. Pro solutione habenda ad primum argumentum ante oppositum adductum. scilicet q^o non licet ita immediate descendere sub predicato ad oia in a supposita disiunctim nisi prius fiat aliquis descensus vel limitatio sub ipso sibi hoc non est v^oer. quidem sequeretur inconueniens limitando sibi sic nullus homo est quilibet homo et isti sunt omnes homines ergo iste homo non est quilibet homo tunc sub predicato illius singularis ut iste homo non est quilibet homo. non licet descendere ad oia sua supposita disiunctim ergo et ce. antecedens probatur quia sic descendendo non valet talis consequentia iste homo non est quilibet homo et isti sunt omnes homines. ergo iste homo non est hoc vel hoc et sic de singulis antecedens est verum et consequens est falsum. falsitas consequentis arguitur quia affirmatiua sibi contradicens est vera ergo p^ons est falsuz. probat hoc v^oerim a^ons. nam sequitur quilibet homo est hoc vel hoc vel hoc homo et sic de singulis ergo iste homo est hoc vel hoc vel hoc homo et sic de singulis. Aliis

huius pñe supius est deducti. si sit opponēs
pteruendo rñderet ni mix si in oī descensu
facto pñs ad qđ descendimus ē falsum. et
hoc est qz principalis ppositio. s. ista nullus
hō est quilibet homo a qua descendimus ē
falsa ideo bene stat qz descensus sit bonus. et
tā añs qz cōsequens sit falsum. Cōtra oppo
sitū principalis ppositionis a qua descensū
facimus est falsum hec. s. aliquis hō ē quili
bet homo ergo ipsa ē uera quia nulla ē mise
ro fuga. In hac qōne tria p ordine ser
uāda sunt. Primo ponentē notabilia quedā.
Secūdo conclusiones ad quesitū. Tertio re
sponsiones ad obiecta. Quātm ad primū
sit istud primū notabile limitare terminū li
mitabilem seu descendere ad oīa sua suppo
sita ē quodāmodō quedā ppositionis pbatio.
vnde sicut falsitas totius ppositionis expo
nētis arguit falsitatē exposite et ueritas ue
ritatem ⁊ econtra ita falsitas totius pposi
tionis in qua ponit terminū limitabilis uel
limitantia seu supposita ad q̄ descēdimus
arguit falsitatem ppositionis in qua ponit
terminus limitabilis seu a quo descensus fa
cimur ⁊ omnino sicut a toto exponente ad
expositum ⁊ econuerso ualz argumentum.
ita a toto limitato seu a ppositiōe de suppo
sitis ad limitatū seu ad ppōez de supponē
te a qua descēdimus uale ⁊ argumentuz. et
econtra cū debito tamē mediō i utroqz pro
cessu. inde poptime sequit homo est hoc uel
hoc uel hoc albū ⁊ sic de singulis. ⁊ hec sunt
oīa alba ergo oīs hō est albus sic ēt econuer
so cum eodem mediō ⁊ ad clariozem notiti
am qz ex hoc notabili pendet magna ps du
bitationis ē adducenda silitudo pulcherria
inter ppositionē probādā probatiōe cōi
et ppōnem limitandā per supposita seu de
scendibilem ut nouiter loquar. nam quēad
modum reperibilis ē ppositio in qua ponū
tur plures termini mediati uariā ⁊ diuersā
pbatōe requirentes ut in ista oīs hō cōtin
genter est aīal in qua ponūtur tres termini
quoz primus ē exponibilis. secūdnus resolu
bilis. terti⁹ alio mō pbabilis. ita ēt eodem
modo repibilis ē aliqua ppositio i qua ponū
tur uarij termini limitabiles ⁊ descēsbiles
uariū et diuersum requirentes descensum.
utputa i illa oīs homo ē aīal i qua ponūtur
duo termini supponentes. sub quoz primo
descēdēdū ē ad supposita copulatiue. sub se
cundo uero disiunctim. Quare ad ppositū
accedendo non uideat iconueniēs qz quēad
modū i recta ppositionis pbatōe a primo
termino mediato incoāda ē ppositionis p
batio. ita a primo termino descēsbili et limi
tabili incoandus sit descensus ad supposita
vnde quēadmodum si uolumus pbare hās

positionem oīs homo contingēter est aīal. p
us exponitur rōne primi termini secūdo rō
ne secūdi. tertio rōne terti. Primo mō pro
babimus p expoentes p hanc hō ptingēter
ē aīal. secūdo ipsam resoluimus p hanc. hoc
contingēter ē aīal quā postremo pbamus
hoc mō hoc ē aīal et hoc pōt non eē aīal. pa
riformiter est obseruādum in descensu. qz si
uolumus descendere sub terminis descēdi
bilibus prius descendendū est sub primo de
inde per ordinem sub reliquis. ut si uelim⁹
facere descensum istius ppositionis. nul
lus homo est quilibet homo. prius debem⁹
descendere sub subiecto in ista iste homo nō
est quilibet homo deinde ex ipsa descendere
sub predicato in illa iste homo nō est iste ho
mo uel iste homo non est iste homo. ⁊ sic de
singulis. ⁊ sic inconueniret prius pbare istā
oīs homo contingēter ē animal rationale d
li contingenter eodem modo ita inconueni
ret prius in ista. nullus homo ē quilibet ho
mo sub predicato qz sub subiecto descēdere
ut satis probatum est in primo argumento
presentis questionis. ⁊ quomodo predica tū
stat determinate ut infra ponetur.

Notandum secūdo pro solutione habē
da ad quoddam argumentū tacitum. qz si
gnū uniuersale sine cathegorematicē tētuz a
parte predicatorum positum efficitur pars pre
dicatorum licet a parte subiecti hoc non oporteat
nisi inter eius partes ponatur secūda pars
ab omnibus de plano conceditur. primam
autem uolo persuadere. Nam si hoc non ē
uerum sequitur qz illius ppositionis tātū
animal est omnis homo. solum si homo est
predicatum. ⁊ qz illa omnis homo ē animal
est uniuersalis secum conuertibilis. et priā
sit exclusiua affirmatiua et secūda uniuer
salis affirmatiua. d toto subiecto atqz predi
cato transpositis. consequens tamen est fal
sum quia uniuersalis est uera. exclusiua fal
sa. Sequitur secūdo qz. a. et. b. sunt due ex
clusiue affirmatiue quarum una est uera.
reliqua est falsa. et est uniuersalis de termi
nis transpositis utriqz earum correspondēs
consequens implicat contradictionē ut pa
tet intuenti. tu tamē hoc declaras ponendo
qz. a. sit ista tātum animal ē homo. b. sit ista
tantū animal est omnis homo. c. non sit ista
omnis homo est animal. huic responsioni
scio tiberū nostrū et plurimos alios āglicos
sophisticare comētatores assentire. quidaz
tū glōsus doctor italus h⁹ rñsidis ponit op
positū. puto tñ si tiber uita duceret h⁹ doc
toris argumēta i lolubiliū genere collocaret
Quare sola auclate fōdat⁹ tāto uiro rñdes
nō audēs. rñsidēs ad ei⁹ obiecta p hāc dter
minationē adducta sicco uolo pteriere pede

Notandum tertio et est quod omnis declaratio
 stium quod quoadcumque duo signa immediate
 distributiva cadunt cum uirtute sua super ali
 quem terminum quorum quolibet ipsum per se et
 ordine tunc distribueret quod demonstratione tollunt
 et faciunt terminum quandoque et ut plurimum de
 terminare supponere quandoque confuse tamen. Sed
 est advertendum quod nunquam supponit confuse tan
 tum nisi in propositionibus que per negationem
 aut propositam aut postpositam alteri equipolent
 in figura. nec est uerum in omnibus. quia si negatio pro
 ponitur aut postponitur in vni aut particulari
 affirmatiua nunquam uirtute duorum signorum
 distributivorum talis suppositio confusa tantum
 reperitur. solum tamen est uerum negative super
 ueniente et vni et particulari negative. Ex quo
 sequitur primo quod solum signa distributiva ne
 gatiua taliter se impediunt quod termino tribuant
 supponere confuse tantum. Sequitur secundo antece
 dens argumentum primi per oppositum adductum.
 quod ibi sui pollicitus declarare. scilicet quicumque duo
 signa non negatiua habentia vni distribuen
 di immediate cadentia cum uirtute sua super ali
 quem terminum eorum confusiois capace taliter se
 impediunt quod faciunt ipsum terminum deter
 minate supponere. et hec sententia colligi potest ab
 egregio doctore paulo ueneto in logica par
 ua capitulo primo ubi inquit si sunt duo signa
 distributiva affirmatiua faciunt ipsum terminum
 stare determinate. si vnum est affirmatiuum
 et reliquum negatiuum item determinate. si ue
 ro ambo negatiua item si immediate cadunt
 determinate. si mediate uero cadant ita quod
 mediet terminus distributus faciunt ipsum sta
 re confuse tantum. Clarior hec sententia colligi potest
 ab eodem in dubiis suis. ubi ipse pulcherrima
 notat ac est utilia per declarationem huiusmodi.

Quantum ad secundum sit ista conclusio
 prima predicatum huius nullus homo est quilibet
 homo non supponit confuse distributive nec
 confuse tamen non distributive quia sunt duo si
 gna impediencia. nec etiam confuse tantum
 quod aut mobiliter aut immobiliter. non immobi
 liter quia nullum est signum immobilitans.
 nec est immobiliter ut conclusum est in tertio ar
 gumento ad oppositum adducto ergo etc. Se
 cunda conclusio predicatum huius. nullus homo
 est quilibet homo supponit determinate. probatur
 quod predicatum supponit ex quo est acceptio ter
 mini ergo uel confuse uel determinate non da
 tur medium non confuse ut in prima sententia satis est
 probatum. ergo determinate supponit. Rursus
 nunc ad argumenta intellectui. Ad primum
 Sumpto fundamento ex notabili primo di
 cendum predo quod sub predicato descendere ad
 omnia supposita diuisiue. et ulterius est quod descen
 sus factus ibi non est realis assignatus. non enim
 est immediate sub predicato descendere nisi pri

us descendamus sub subiecto hoc modo nec homo
 est quilibet homo. et isti sunt omnes homines. ergo nec
 iste homo est quilibet homo. nec ille homo est quilibet
 homo nec ille homo est quilibet homo et sic de singulis. quo
 facto descendamus modo sub predicato vnius il
 larum singularium. nec ille homo est quilibet et isti sunt
 omnes homines ergo nec ille homo est ille homo uel nec il
 le homo est ille homo et sic de singulis procedendo nul
 lum apparet inconueniens. Et si obiceret ut mor
 det quidam doctor socium respondentes cur hic
 non facimus in aliis quid est quod si uolo descen
 dere sub predicato illius omnis homo est animal. non est
 ut prius descendam ibi dicat quod dicit uerum. quod
 hoc est uoluntarie dictum quia si uelimus dicere nul
 lus me cogeret. Ulterius queratur ab ipso
 quod est quod reat operando si uolumus hanc pro
 pbari. sol necessario lucet resoluenda est ratio
 primi termini mediati. atque possumus pro
 re ipsam ratione de li necessario qualiter probando
 nullum sequitur inconueniens. Ita et eodem modo non
 uideatur derisorium quod semper a primo termino de
 scendibili incoandus sit descendus et tamen si quicumque
 fiat incoatio ratione scilicet nullum sequitur inconueni
 ens. Ad secundum eodem modo respondeo quod non
 est assignare suppositum predicati nec ipsum limi
 tare nisi prius assignemus uel limitemus ipsum
 per supposito. Ad tertium arg. quod illa non
 est sua conuersa quia non sit transpositio totius pre
 dicati in se ipsum ex quo quilibet est per predicatum ut in
 secundo notabili. sed est ista nullum ens quilibet
 homo est homo que est uera que admodum sua uerba.

Ad quartum negat sententia nec unquam erit ar
 gumentum quo possit ipsam probari esse bonam. quia
 nec est in aliis terminis sequitur quoadcumque predi
 catum vltis affirmatiue supponit confuse tamen.
 ratio signi vltis predicatum sue particularis affir
 matiue supponit determinate. ergo si predica
 tum particularis affirmatiue supponit confuse tan
 tum predicatum vltis affirmatiue de supponit
 determinate. Ad quintum et ultimum respondeo
 quod negando quod ratio sufficiens pro qua predicatum
 quesiti determinate supponit non est solum quia su
 pra ipsum adueniunt duo signa distributiva. sed
 est addere quorum unum est affirmatiuum. et reli
 quum negatiuum cum quo stat quod si ambo essent ne
 gatiua hoc non oporteret. et de hoc diffusius est
 dictum in secundo notabili.

finita est quod excellentissimi artium et medici
 cine doctoris domini nostri apollinaris de offere. de
 suppositioe predicati istius propositionis. nullus
 homo est quilibet homo.